

Nguyên Tác: **NGỌA LONG SINH**

Xuân Thu Bút

TRƯỜNG THIÊN TIỂU THUYẾT VÕ HIỆP KỲ TÌNH

---- & ----

Đã TỰ: **Bạch Lục**

HỒI 4

Tiên Diệt Vô Cực Môn

Mười hai đệ tử Vô Cực Môn, trừ Đồng Xuyên, Sở Tiêu Phong, còn lại mười người, mà xác chết chỉ có sáu đều bị đầy vết chém. Hiển nhiên đã trải qua một trận ác đấu mà chết. Đồng Xuyên cẩn thận tra xét phát hiện ra các sư đệ thứ ba, bốn, sáu, tám, mười và mười một, sáu xác chết ấy mà không thấy xác của nhị sư đệ, ngũ sư đệ, cửu sư đệ và tiểu sư đệ Tông Nhất Chí đầu.

Bạch Phong tóc tai tơi tả, chồng chết, sơn trang bị thiêu rụi, con thất lạc, sống chết chưa biết. Những vết thương ấy nặng nề khiến Bạch Phong tuy kiên cường cũng khó mà chịu đựng nổi, bà ngồi thất thần tại cửa vườn hoa nhìn mấy xác chết bày ở đó, ánh mắt lạc thần bị ai lên đến cực điểm. Đồng Xuyên bước chậm đến hạ giọng nói:

- Sư mẫu, không tìm ra xác của tiểu đệ.

Bạch Phong thần sắc hoang mang nhưng tinh thần lại rất tỉnh táo, bà gật đầu:

- Ta biết rồi!

Bên kia là Sở Tiêu Phong và Thành Trung Nhạc đang nhỏ to bàn luận gì đó. Từ sau khi dùng chỉ công giải khai huyết đạo cho Bạch Mai, nội tâm Thành Trung Nhạc đối với Sở Tiêu Phong hoàn toàn thay đổi. Y thở nhẹ một tiếng nói:

- Người nhìn xem đây là những việc do người nào làm?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Trong tro tàn kia tìm chẳng ra đầu mối nào, hiển nhiên đối phương đã có kế hoạch rất chu toàn nên năm sư đệ và năm sư huynh không ai đào thoát khỏi.

Hốt nhiên chàng im bặt không nói nữa. Thành Trung Nhạc gật đầu:

- Tiểu Phong. Nhất Chí xưa nay vẫn luyện võ cùng các người, võ công của nó ra sao?

- Tuổi sư đệ Nhất Chí còn trẻ, về nội công không bằng đại sư huynh, nhưng tạo chí kiếm thuật quyết chẳng kém gì đại sư huynh và tiểu diệt.

- Điểm khả nghi cũng ở chỗ ấy, kiếm thuật của Nhất Chí tiểu tạo chỉ tương đồng với các người. Dù không thắng nổi đối phương cũng đủ sức đào tẩu mới đúng.

- Trừ khi Tông sư đệ không động thủ hoặc bị ám toán, bọn chúng đã sơ ý để lại dấu vết này.

- Tuy Nhất Chí có nhỏ tuổi chút ít, nhưng chưa chắc nó hoàn toàn không có tâm cơ.

- Nếu không phải là người quen biết, e rằng không ai có thể ám toán được Tông sư đệ.

- Thế ai là người đã ám toán Nhất Chí?

- Việc ấy rất quan trọng, trước khi tìm ra chứng cứ chính xác, tiểu diệt không dám nói càn.

Chợt nghe Bạch Mai lớn giọng:

- Phong nhi, khi Lãnh Cương chết có đem Vô Cực Môn trao cho đại đệ tử Đồng Xuyên lại có Trung Nhạc ở bên giúp và Tiêu Phong toàn lực tương trợ, gánh nặng Vô Cực Môn đã có người gánh vác, nhưng còn bao nhiêu thuộc hạ nô bộc trong Nghênh Nguyệt sơn trang đều không biết võ công mà chết tức tử, con không thể không quan tâm.

Bạch Phong vội đứng bật dậy:

- Trong một đêm chồng chết con thất lạc, gia gia bảo làm sao nữ nhi chịu cho thấu.

Bạch Mai nói:

- Phong nhi, Lãnh Cương bị kết quả như ngày nay, con cũng có trách nhiệm lớn. Một môn phái nổi tiếng thiên hạ mà chẳng có phòng bị gì, xét ra cũng là lỗi của các con và riêng con chưa hoàn toàn làm tròn trách nhiệm tương trợ phụ tử... Ôi! Chuyện thảm hôm nay, tuy không ai muốn nhưng nghĩ cho cùng cũng chẳng phải là nguyên nhân xảy ra vô tình đâu.

- Phụ thân dạy phải lắm.

- Ta nghe Long Thiên Tường nói qua, ít nhất trước đây sáu năm con cũng có gặp gỡ hần, thế mà con không hề kể chuyện ấy với Lãnh Cương và cũng không hề thương lượng qua với Trung Nhạc.

Bạch Phong cúi đầu:

- Lúc ấy nữ nhi những mong hy vọng hóa giải được cuộc phân tranh...

Bạch Mai nói tiếp:

- Hai mươi năm đan chéo những tình và hận há có thể dùng lời nói mà hóa giải được ư? Nếu như con báo với Lãnh Cương sớm để Vô Cực Môn sẵn sàng chuẩn bị thì đâu đến nỗi xảy ra thảm biến hôm nay.

Bạch Phong cúi đầu:

- Nữ nhi biết lỗi.

Bạch Mai thở dài:

- Tiếc thay, hắn đã khống chế ta trước...

Thành Trung Nhạc hạ giọng hỏi:

- Long Thiên Tường đã dùng thủ đoạn gì khống chế Bạch lão tiên bối?

Bạch Mai đáp:

- Nói tới thêm thẹn, hắn một mình một ngựa đến tìm ta, ta giữ hắn lại ăn cơm. Hắn vốn sẵn đem theo một hũ rượu, chúng ta cùng uống, vừa uống vừa nói chuyện. Bất tri bất giác đã uống hết hũ rượu, thoát đầu ta có hơi phồng bì, nhưng uống hết hũ rượu ta lại đâm ra sơ xuất. Nào ngờ, khi ta tiễn hắn về hắn đột nhiên xuất thủ điểm huyết ta.

Thành Trung Nhạc nói:

- Lão tiên bối. Chúng chiếm dụng một nhà nông dân và giết chết ba người trong đó.

- Lão phu chết đi sống lại trong lúc Lãnh Cương đã chết. Ôi! Lão phu vốn có ý định đến ở luôn tại Nghênh Nguyệt sơn trang, nhưng chưa kịp đã xảy ra thảm biến.

Sở Tiêu Phong ho khan mấy tiếng:

- Lão tiên bối, văn bối có điều chưa hiểu, không biết có nên nói ra hay không?

Thành Trung Nhạc thúc giục:

- Tiêu Phong, hãy can đảm lên, kiến thức Bạch lão tiên bối sâu rộng, lòng dạ rộng rãi đã từng đi ngàn dặm, đọc văn quyền sách. Lão nhân gia mà ở với chúng ta, chúng ta được ích lợi nhiều lắm đó.

Bạch Mai buồn bã:

- Con rể duy nhất của ta đã chết, diệt tôn duy nhất của ta thất tung, chỉ còn lại con gái duy nhất. Vì vậy ta không thể bỏ qua việc này, huống gì ta còn bị chúng giam giữ mấy ngày.

Ánh mắt lão nhân chuyển nhìn Sở Tiêu Phong nói tiếp:

- Tiêu Phong, người nói đi, có cao kiến gì?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Theo văn bối về nguyên nhân thảm biến hôm nay có hai lý do, nhưng thực ra chỉ là một...

Bạch Mai gật đầu:

- Cao kiến. Tiêu Phong, nói tiếp đi!

- Hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang của chúng ta là chủ mưu của chúng, kế hoạch ấy tất phải sắp xếp từ lâu... Tình cờ lại đúng với cơ hội Long Thiên Tường tìm đến.

Thành Trung Nhạc hỏi:

- Tiêu Phong, còn gì nữa?

Chàng đáp:

- Chúng ta không nên tự trách. Dù chúng không gặp cơ hội có Long Thiên Tường, chúng cũng phải ra tay ác độc. Kế hoạch chúng đã có từ lâu và có lẽ cũng đợi lâu rồi, điều đó chứng minh chúng đã tính toán kỹ lưỡng. Chỉ vì Long Thiên Tường giúp đỡ chúng thực hiện kế hoạch mau hơn mà thôi.

Bạch Mai nói:

- Lão phu cũng có nghĩ đến việc ấy, nhưng không nghĩ thấu triệt như tiểu tử ngươi. Hài tử, người xưa có nói bậc tu tài không cần ra khỏi nhà mà vẫn biết việc thiên hạ. Tiểu tử ngươi đọc sách không uống công.

Sở Tiêu Phong khiêm tốn:

- Nếu như văn bối không đầu nhập Vô Cực Môn, chắc cũng không thể có phương pháp đoán việc như thế.

Đồng Xuyên hỏi:

- Sư đệ nói vậy là sao?

Sở Tiêu Phong nói:

- Tiểu đệ vào Vô Cực Môn rồi, sư phụ không nề hà ngăn cấm tiểu đệ đọc

sách mà còn cho tiểu đệ có cơ hội đọc thêm nhiều.

Bạch Phong tiếp:

- Mỗi khi sư phụ con đi đâu về là đều mang về khá nhiều sách vở, đều có ý dành riêng cho con đọc đó.

- Sư phụ săn sóc con rất chu đáo, nhưng lợi ích nhất mà con có là nhờ hai rương sách mà Bạch tiên bố trí để lại.

Bạch Mai trừng mắt:

- Tiểu tử, ngươi đã đọc hết hai rương của ta rồi ư?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Đó là do sư phụ cho phép văn bối đọc, chứ văn bối nào dám tự ý động đến vật của lão tiên bối?

- Ý của lão phu là người đọc hiểu hết sách của lão phu rồi ư?

- Số sách của lão tiên bối thu thập tuy không nhiều, nhưng đều là những sách rất khó đọc. Trong ấy có hai bộ đúng là cực thâm cao, đệ tử đọc mấy lần mà chẳng hiểu gì và có một bộ không phải là chữ của Trung Nguyên ta.

- Phải! Đó là chữ Thiên Trúc, lão phu có bộ ấy là từ tay một lão tăng sắp chết, đó có phải là bộ kinh thư không?

Sở Tiêu Phong cười đáp:

- Văn bối không biết chữ Thiên Trúc, nhưng theo cảm giác của văn bối hình như không phải là kinh văn.

Bạch Mai ngẩng mặt hỏi tiếp:

- Không phải kinh văn thì là cái gì?

- Hình như bộ sách ấy ghi chép cố sự gì đó.

- Tiểu tử có thể kể cho ta nghe cố sự chép trong sách ấy?

Sở Tiêu Phong đỏ mặt, chẳng đành dừng đành nói:

- Thực sự văn bối cũng không hiểu hết. Sau đó văn bối đã đọc hết các sách không còn cuốn nào nữa bèn đem bộ sách chữ Thiên Trúc ra đọc lại, đọc mấy chục lần mới đoán lần đoán mò hiểu ra chút ít. Đương nhiên nhờ ba bức địa đồ vẽ trong sách đã giúp văn bối khá nhiều. Bất quá lão tiên bối, văn bối không thể xác định là dự đoán của văn bối có đúng hay không. Ôi! Nếu là đoán sai thì sai cả hoàn toàn, chẳng còn đúng một chút nào nữa cả. Vì vậy, văn bối không

dám khinh suất nói ra.

Bạch Mai trầm giọng:

- Không sao đâu. Người cứ nói, biết đâu lão phu lại chẳng giúp được cho người phần nào?

Đột nhiên Thành Trung Nhạc xen lời vào:

- Tiêu Phong, ta nhớ hai năm trước đây cố sư huynh có nói với ta một câu. Lúc ấy ta không để bụng, nay nghĩ lại có lẽ sư huynh nói không sai.

Bạch Phong hỏi liền:

- Lãnh Cương nói cái gì?

Phu thê họ tình rất thâm sâu, sau khi Tông Lãnh Cương chết đi, Bạch Phong rất muốn nghe bất cứ câu gì của chồng lúc sinh tiền. Vì nhờ đó bà có cảm giác được an ủi không ít, dù đó không phải là âm thanh của người chồng yêu kính nữa, nhưng dù sao đó cũng là tâm ý của người. Thành Trung Nhạc đáp:

- Sư huynh nói Tiêu Phong chỉ dồn bốn thành tâm lực vào luyện võ công, còn sáu thành tâm lực để hết vào việc đọc sách. Thời gian mất cho việc đọc sách nhiều hơn cả thời gian học võ rất nhiều.

Sở Tiêu Phong vội nói:

- Sư thúc, không có việc ấy đâu. Mỗi khi sư phụ dạy võ công đều có mặt đệ tử.

Thành Trung Nhạc nói:

- Sinh tiền sư phụ người đã nói câu ấy, còn có đúng hay không, ta làm sao biết được.

Bạch Mai nhẹ ho một tiếng:

- Trung Nhạc, mau đi tìm gọi các người lại đây dọn dẹp tro than, chúng ta cần phải xây dựng lại Nghênh Nguyệt sơn trang.

Thành Trung Nhạc cúi đầu:

- Tiêu Phong đi mau, chúng ta đi gọi người.

Bạch Mai lại ho khan một tiếng nữa:

- Để Tiêu Phong ở lại đây, lão phu còn muốn hỏi y về bộ sách kia.

Thành Trung Nhạc vội vâng dạ, cùng Đồng Xuyên chuyển thân đi.

Trong hoa sảnh chỉ còn lại Bạch Mai, Bạch Phong, Sở Tiêu Phong và những

xác chết chưa kịp chôn. Bạch Mai có vẽ vội vã nói:

- Lão phu đã xem qua bộ sách ấy, nhưng lão phu không có uyên nguyên gia học như người, nên chỉ nhớ ấn tượng về ba bức địa đồ. Với kinh nghiệm của lão phu cũng có thể giúp người giải thích được chút ít.

Sở Tiêu Phong trầm tư một chút rồi nói:

- Ý tứ viết trong sách hình như đề cập tới một người phải lìa bỏ nhà ra đi đến một vùng núi non rất rộng lớn cư trú ở đó, trải qua những tháng ngày thịch mịch.

Bạch Mai hỏi:

- Người ấy phải chăng là một nữ nhân?

- Đó là chỗ mờ ám nhất trong sách, có lẽ văn tự có kể rõ, chỉ vì văn bối không đọc được đó thôi.

- Lão phu đã nhìn kỹ mấy bức địa đồ, tuy nét vẽ rất mơ hồ, nhưng lão phu vẫn nhận ra là một nữ nhân, bộ sách ấy lão phu nhận được từ tay một hòa thượng. Tại sao lại có thể là hình bóng nữ nhân?

- Có lẽ vị hòa thượng ấy tự viết về mình...

Đột nhiên nói tới đó, Sở Tiêu Phong im bật vì một ý niệm thoáng qua trong đầu chàng. Đó chỉ là bộ sách được chép lại, trải qua niên đại khá dài, chữ không phải do chính tay vị hòa thượng nọ sao chép.

Bạch Mai khẽ thở dài nói:

- Tiểu tử, khi vị hòa thượng ấy giao cho lão phu bộ sách, người chỉ nói một câu mong ta mang bộ sách ấy đến Phi Long tự ở Thanh Hải trao lại cho một người là Ma Già đại sư, lão phu sẽ được trả công bằng ba viên minh châu.

Sở Tiêu Phong ngạc nhiên:

- Minh châu ngọc vô giá, nhưng xét như vậy bộ sách còn vô giá hơn.

- Lúc ấy lão phu lại không nhớ đến việc ấy, chỉ tưởng rằng đó là một bộ kinh Phật. Đối với lão phu, đối với võ lâm chẳng có gì là quan trọng. Do đó, lão phu không đáp ứng lời dặn của vị hòa thượng. Tiếc thay, hòa thượng ấy cũng chẳng nói gì thêm với lão phu nữa, người viên tịch. Sau đó lão phu vẫn thường mang bộ sách ra xem và cứ nghĩ đó là một loại cổ sự gì đó trong kinh Phật. Lão phu tuy rất mê đọc sách nhưng lại không có được thiên bẩm như người, nay nghe người nói khiến lão phu được mở mắt ra nhiều, bộ sách ấy có khả năng không phải là kinh sách.

Sở Tiêu Phong vội hỏi:

- Không là kinh sách thì nó là gì?
- Có thể là một tập ghi chép truyện ký gì đó.
- Là truyện ký ư?

- Nếu không là truyện ký thì lão hòa thượng đem theo nó để truy tìm cái gì? Kết quả hòa thượng tự biết đã không thể hoàn thành tâm nguyện cho nên mới có ý nhờ lão phu đem nó giao lại cho một người.

- Người ấy phải chăng là Ma Già đại sư?
- Đúng... Tiếc thay, lão phu không đem bộ sách ấy đi, đến nay việc đã cách mười năm, chỉ sợ vị Ma Già đại sư ấy đã không còn ở Phi Long tự nữa.

Sở Tiêu Phong cười khổ:

- Lão tiền bối, có lẽ chúng ta vĩnh viễn không thể đem bộ sách đó đến Phi Long tự được nữa.

Bạch Mai bật cười lớn:

- Đúng đấy, vì nó bị thiêu cháy mất rồi.
- Văn bối đã xem xét nơi phòng chứa sách, nó bị thiêu cháy không còn lại chút gì.

Đột nhiên Bạch Phong xen lời:

- Gia gia đã xem xét qua hiện trường có phát hiện ra sự thực ai là người hãm hại Lãnh Cương không?

Bạch Mai đáp:

- Phong nhi, nếu như ta nói thật, con sẽ cảm thấy thất vọng.
- Xin gia gia cứ nói.
- Ta chẳng tra ra điều gì, đây là một âm mưu rất chặt chẽ thâm độc.
- Nói như gia gia chúng ta vĩnh viễn không còn cách nào báo thù nữa ư?
- Trong thiên hạ không có gì là bí mật tuyệt đối, vả chăng vẫn không tìm thấy thi thể của Nhất Chí, đối với chúng ta đó vẫn là điểm hy vọng.
- Hy vọng điều gì?
- Có khả năng là Nhất Chí không chết mà bị bọn chúng bắt đi, đó chính là một đầu mối.

- Con chưa hiểu rõ, vì sao bọn chúng lại bắt Nhất Chí mang đi?
- Đó là chúng đã tính toán kỹ, giết Nhất Chí không có lợi bằng giữ lại Nhất Chí còn có lúc sử dụng.
- Thủ đoạn bọn chúng độc ác, giết gần sạch sơn trang, để lại Nhất Chí há chẳng phải để lại dấu vết?
- Vô Cực Môn bây giờ hiện là môn phái lớn, trong một đêm bị kẻ thù giết sạch, nhà cửa biến thành tro than, các người của Vô Cực Môn có thể không biết nguyên do vì đâu nhưng không thể qua mắt được tất cả giang hồ đồng đạo, nếu chúng giết luôn cả Nhất Chí chẳng khó gì mà không tìm ra thủ phạm. Điều ấy con không nên nóng vội, chỉ cần hiểu được vì sao chúng lại cần lưu lại mạng sống của Nhất Chí, còn nữa Vô Cực Môn còn có bọn nhị đệ tử chưa chết mà.

Bạch Phong than:

- Nghĩ lại thật là kỳ quái...

Sở Tiêu Phong nói tiếp:

- Nhị sư huynh Lang Anh, cửu sư đệ Đường Thiên vốn đã có hành vi khả nghi, đại sư huynh đã vâng lệnh theo dõi hai huynh đệ ấy, chỉ vì sự việc xảy ra quá mau, chúng ta chưa kịp hành động, đối phương đã ra tay, cũng chẳng thấy thi thể của ngũ sư huynh Trương Phương Trung đâu, đúng là thật kỳ quái.

Bạch Phong than:

- Ôi! Bể giá đâu phải chỉ trong một ngày mà đóng dày, Lãnh Cường thái quá nhân từ nên vô tình nuôi dưỡng loại gian ác, người đã biết rõ Lang Anh có vấn đề tại sao không sớm hạ thủ, hoặc ít ra cũng phải sai người theo dõi để phá tan âm mưu của nó.

Sở Tiêu Phong nói:

- Sư phụ cũng đã chú ý đến việc ấy nên đặc biệt sai đại sư huynh, chỉ tiếc rằng bọn chúng hành động mau hơn chúng ta.

Bạch Mai trầm giọng:

- Không thể trách người khác hành động mau hơn. Hài tử, trong giang hồ điều đáng sợ nhất là ở đó, nếu đã phát hiện vấn đề, tại sao không lập tức xử lý? Sở tiểu tử, người hãy nhớ lấy, chỉ vì sư phụ người quá nhân từ mới bị trả giá bằng chuyện bi thảm hôm nay, trả giá bằng máu chính mình và mạng sống của hàng chục người.

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Lời dạy chân thiết của lão tiên bối, văn bối xin lãnh giáo.

Bạch Mai tiếp lời:

- Tiểu hài tử, mai sau khi người môn tẩu giang hồ, tâm nhân cần phải linh hoạt, bất cứ chuyện gì nhất định phải tra cứu cho rõ ràng, muôn vạn chớ bỏ lung chừng. Việc có khinh trọng làm sao có thể tìm ra việc trọng yếu làm trước, đó là cần dựa vào trí tuệ.

- Lão tiên bối giáo huấn rất đúng.

Bạch Phong nhẹ than:

- Gia gia, lúc này chúng ta còn nói làm gì chuyện ấy, nên chẳng hãy tìm cách phát hiện hung thủ trước cái đã.

Bạch Mai đáp:

- Kinh nghiệm đời trước truyền cho đời sau, người nào nghe tốt cho người ấy. Bây giờ lời gia gia nói với Tiêu Phong mới để cho y nhớ lâu vì máu sư phụ y chưa khô, mấy thi thể sư huynh đệ còn bày trước mặt y, y phải nhớ ghi từng lời từng chữ của gia gia.

Sở Tiêu Phong cung lạy vái dài:

- Văn bối thực sự được ích lợi rất nhiều.

Bạch Mai gượng cười:

- Lãnh Cương không tiếc công khẩn cầu tổ phụ, phụ thân người cho người theo học, vô đầu nhập Vô Cực Môn, điều ấy người còn hiểu rõ hơn ta.

Bạch Phong có vẻ nôn nóng:

- Gia gia có nên tra xét hiện trường thêm một lần nữa may ra tìm chứng cứ.

Bạch Mai mỉm cười:

- Hài tử, con yên tâm, dù gia gia có tra xét mấy lần nữa cũng không tìm ra chứng cứ đâu. Bọn chúng không đại gì để lại chứng cứ ở hiện trường, chúng hành động quá mau, sau khi giết người vẫn còn đủ thời gian tiêu diệt bất cứ chứng cứ, bất quá, con cứ yên tâm, bọn chúng hành động đông người, không phải là không có dấu vết có thể truy tầm, nhưng lòng gia gia vẫn còn ít nhiều nghi vấn cần hỏi con.

- Gia gia có nghi vấn gì?

- Ta còn nhớ trong Nghênh Nguyệt sơn trang đâu chỉ có bằng ấy người, hình như còn thiếu gần nửa?

- Không biết tại vì sao, hình như Lãnh Cương đã có dự dảm gì đó nên ba tháng trước đã thả đi khá đông nô bộc và tráng đinh.

- Tại sao vậy?

- Hình như con có nghe Lãnh Cương nói qua một lần, người muốn điều chỉnh nhân sự trong Nghênh Nguyệt sơn trang và chuẩn bị huấn luyện số tráng đinh trẻ tuổi hơn.

Bạch Mai nghiêm sắc mặt:

- Phong nhi, con cố nhớ lại xem vì sao Lãnh Cương lại làm như thế?

Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hình như Lãnh Cương phát hiện gần đây trong giang hồ có xảy ra gì đó? Sau khi các đệ tử đời thứ hai làm lễ xuất sư, nhân số trong Nghênh Nguyệt sơn trang sẽ vắng nhiều, vì vậy người muốn huấn luyện sáu mươi bốn tráng đinh tăng cường lực lượng phòng thủ cho Nghênh Nguyệt sơn trang.

- Tiếc rằng Lãnh Cương không thực hiện kế hoạch sớm hơn một chút, nếu không tình hình hôm nay đã khác rồi.

Bây giờ Đồng Xuyên đã gọi đến khá đông nhân công thu dọn tro tàn. Khi mặt trời ngả về tây, Thành Trung Nhạc dẫn về mười cỗ xe và mấy chục cỗ quan tài. Nơi cất dấu tiền bạc của Nghênh Nguyệt sơn trang may thay không hề bị tổn thất, càng chứng thực hung thủ chỉ có ý định giết người chứ không muốn cướp tiền của sản vật.

Bạch Phong cố kềm chế bị thương, phẫn chấn lại. Từ phân tích của Bạch Mai, Thành Trung Nhạc và Đồng Xuyên tạm thời không bàn đến việc truy tìm hung thủ nữa. Ngoài những quan tài đựng xác Tông Lãnh Cương và bảy đệ tử ra còn lại bao nhiêu xác chết đều được an táng cùng một chỗ.

Nghênh Nguyệt sơn trang chưa vội xây dựng, tạm thời dùng làm chỗ đặt quan tài Tông Lãnh Cương và bảy đệ tử. Tin Vô Cực Môn xảy ra biến cố loan truyền giang hồ, đó là một đại sự khiến ai nấy kinh động như nghe tiếng sét giữa trời, tin ấy lập tức quang bá xôn xao giới giang hồ. Trưa ngày thứ ba, phân đà Tương Dương Cái Bang là Đà chủ Kim Câu Dư Lập đã tìm tới hiện trường, tin tức của Cái Bang xưa nay vốn cực kỳ nhanh nhạy, theo chân Dư Lập là bốn đệ tử Cái Bang. Dưới sự chỉ huy của Dư Lập, bốn đệ tử Cái Bang ra tay giúp đỡ dọn dẹp

sơn trang, còn Dư Lập vào thẳng hoa sảnh nơi duy nhất còn sót lại của Nghênh Nguyệt sơn trang.

Bạch Phong vốn quen biết Dư Lập, vì mỗi năm ít nhất Dư Lập cũng đến đây một lần chúc mừng năm mới và dâng lễ vật rất trọng hậu. Hai hôm nay Bạch Phong đã khôi phục bình tĩnh, nén đau khổ và thù hận vào lòng, Vô Cực Môn chỉ còn lại rất ít người nên mỗi người đều phải đảm nhiệm thêm nhiều việc, họ cần phải trấn tĩnh. Chặt còn chưa tận gốc, bọn đột kích Nghênh Nguyệt sơn trang rất có khả năng sẽ quay trở lại.

Dư Lập sửa áo ôm quyền thi lễ:

- Cái Bang Dư Lập bái kiến Tông phu nhân.

Bạch Phong gượng cười:

- Không cần đa lễ.

Dư Lập thở dài:

- Không ngờ người trụ cột Tông môn chủ lại bị ám toán. Đây là đại bất hạnh cho võ lâm và cũng là tổn thất cho Cái Bang chúng tôi, tề Bang chủ nghe được tin chắc sẽ vô cùng thương tâm.

Bạch Phong khiêm tốn:

- Tề môn bất hạnh bị người ám hại, biến cố này không thể nói hết được.

- Tông môn chủ là nhân vật anh hùng hào kiệt mà bị ám toán. Dư Lập này đã dùng hỏa tốc báo cho tề Bang chủ, chỉ cần nhận được tin, tề Bang chủ tất sẽ thân hành đến.

- Việc của tề môn nếu để kinh động quý Bang chủ, vị vong nhân này lấy làm bất an.

- Phu nhân ngôn trọng, đối với Tông môn chủ, tề Bang chủ vẫn một lòng kính ngưỡng, và coi Tông môn chủ như hảo thủ.

Thành Trung Nhạc xen vào:

- Nan phong vũ cổ nhân lai, trong lúc trời mưa gió mà có khách đến thăm mới là quý, giữa lúc này mà Dư đà chủ quang lâm Vô Cực Môn thực là khiến chúng tôi cảm khái vạn phần. Tiếc thay, chúng tôi không có gì chiêu đãi Dư đà chủ.

Dư Lập đáp:

- Nhị gia, nói vậy là sao? Khi bình thường Dư mỗ cũng không dám tùy tiện

đòi hỏi, còn lúc này Dư mỗ như bị nghẹn lời nào dám vọng ngôn. Tệ Bang chủ kính trọng Tông môn chủ là hoàn toàn thành thực, vả chăng người đã trao trọng trách cho tại hạ bất cứ Vô Cực Môn cần gì tại hạ phải toàn tâm toàn lực không dám do dự một chút nào.

Thành Trung Nhạc cung kính:

- Quý bang chủ đối đãi với bản môn thật đáng môn ngàn cảm kích.

Dư Lập nói liền:

- Nhị gia, đó là những việc tệ Bang chủ giao phó cho Dư mỗ. Dư mỗ vốn không dám khinh suất nói ra, nhưng trong hoạn nạn mới biết chân tình, nếu Dư mỗ không nói hết tâm ý chỉ sợ Tông phụ nhân và nhị gia không chịu tiếp nhận lòng thêm khát được giúp chư vị của Dư mỗ. Việc báo thù là việc lớn, thân phận Dư mỗ không dám bàn tới nhưng còn những việc khác, Dư mỗ xin tình nguyện vì chư vị. Sau này Nghênh Nguyệt sơn trang sẽ trùng hưng, nhưng trong thời gian ấy chư vị không tiện ở nơi này chờ đợi. Dư mỗ đã sai người vào trong thành Tương Dương một tòa trang viện, chư vị tạm thời xin ở lại nơi ấy chờ đợi sơn trang trùng tu hoàn thành xong quay trở lại.

Bạch Phong cảm động:

- Nghênh Nguyệt sơn trang tạm thời chưa trùng tu vì ta tạm giữ nơi này làm nơi tế tự quan tài phu quân và mấy môn đồ, đợi khi báo thù cho xong chôn cất họ lúc ấy mới là lúc trùng tu Nghênh Nguyệt sơn trang.

- Phu nhân nói vậy là...

Bạch Phong quay lại nhìn Thành Trung Nhạc:

- Sư đệ thấy chúng ta có nên chuyển vào ở trong thành Tương Dương hay không?

Dư Lập vội vã xen vào:

- Phu nhân, nhị gia! Dư mỗ hết sức thành thật, rất có thể tệ Bang chủ sắp đến, chư vị vào ở trong thành thật là thuận tiện cho chúng ta.

Bạch Mai nói:

- Phong nhi. Dư đà chủ nói không sai, tình thế của Vô Cực Môn hiện nay rất cần một thời gian nghỉ ngơi an dưỡng, khi Lãnh Cương sinh tiền đã có giao tình sâu đậm với Cái Bang, không cần phải cố chấp từ chối nữa.

Dư Lập hỏi:

- Vị lão nhân này có lẽ là Bạch lão gia?

- Lão phu là Bạch Mai.

- Dư Lập này vốn ngưỡng mộ đại danh của Bạch lão nhân gia từ lâu, hôm nay vinh hạnh được bái kiến.

Bạch Mai đáp:

- Dư đà chủ, các hạ đừng khách sáo, lão phu đã gặp gỡ quý Bang chủ nhiều lần, tuy không dám nhận là thâm giao nhưng cũng có thể gọi là tâm đầu ý hợp. Vô Cực Môn gặp đại biến còn sống sót cần có thời gian tịnh dưỡng, quý bang tạo cho phương tiện thật là đáng quý.

- Bạch lão nhân gia là giang hồ tiền bối, võ lâm cao nhân, lý luận hơn người, mong được lão nhân gia quyết định, nơi này tro tàn chưa sạch, Tông phu nhân cần phải an dưỡng không thể ở đây lâu, xin mời mau đến Tương Dương nghỉ ngơi một thời gian.

Bạch Mai trầm giọng:

- Nói rất đúng lý. Phong nhi, con muốn sao cũng nên quyết định.

Bạch Phong ngần ngại:

- Thành sư đệ có ý kiến gì không?

Bạch Mai thầm gật đầu, giao quyền quyết định cho Thành Trung Nhạc là để y chịu trách nhiệm sau này. Thành Trung Nhạc đáp:

- Tiểu đệ cũng biết chúng ta nên an dưỡng một thời gian, xem ra không nên bỏ qua thành ý của Dư đà chủ.

Bạch Mai buột lời:

- Đúng! Ý Trung Nhạc không sai, ngay lúc này chúng ta rất cần an dưỡng và bình tĩnh.

Thành Trung Nhạc nói:

- Sư tẩu, chúng ta đã quyết định tạm thời chưa trùng tu Nghênh Nguyệt sơn trang vậy thì không cần lưu lại đây lâu hơn nữa.

Bạch Phong đáp:

- Hay lắm! Sư đệ cứ toàn quyền quyết định.

Vì tôn trọng thân phận chưởng môn nhân, Thành Trung Nhạc thương thảo với Đồng Xuyên một lúc, đương nhiên Đồng Xuyên không phản đối. Dư Lập thấy

Bạch Phong và Thành Trung Nhạc đã đồng ý trong lòng lấy làm thích thú:

- Chư vị không cần lưu lại nơi đây nữa, những tro tàn ở đây hãy để cho các đệ tử Cái Bang dọn dẹp, hôm nay chúng ta động thân ngay được không?

Bạch Phong nhìn quan tài của phu quân thở dài than:

- Thôi được, hôm nay chúng ta sẽ động thân.

Bà nói xong câu ấy dường như không ngăn nổi xúc cảm, quỳ xuống trước quan tài lạy một lạy, Thành Trung Nhạc, Đồng Xuyên, Sở Tiêu Phong, Dư Lập cũng vội quỳ theo. Bạch Mai tuy không quỳ nhưng cũng đứng nghiêm cẩn tôn trọng sự xúc động của các môn đệ Vô Cực Môn. Vừa lúc ấy đột nhiên có tiếng quát của một đệ tử Cái Bang:

- Làm cái gì vậy?

Thành Trung Nhạc, Đồng Xuyên, Sở Tiêu Phong đứng dậy, trong tay Đồng Xuyên đã cầm sẵn một mũi Thiết liên hoa chuyển đầu nhìn lại, chợt nhìn thấy thiếu nữ áo xanh buông hai bím tóc từ từ đang bước đến, tay phải nàng vịn vào một bím tóc, nét mặt nàng có gì như kinh dị. Hai đệ tử Cái Bang dĩ nhiên chặn đường nàng. Đồng Xuyên gọi nhỏ:

- Tiêu Phong, vị cô nương hôm kia trong rừng kìa!

Sở Tiêu Phong hững hờ đáp:

- Vâng, chính là nàng.

Đồng Xuyên ngạc nhiên:

- Nàng đến đây làm gì nhỉ?

Chàng đáp:

- Đại khái có lẽ về chuyện mấy con bướm độc hôm nọ.

Bị hai đệ tử Cái Bang chặn bước mà thiếu nữ áo xanh không hề sợ hãi, nàng mỉm cười tươi:

- Nơi này phát sinh ra chuyện gì thế?

Hoàn toàn không trả lời vào câu hỏi, Đồng Xuyên vội gọi nhỏ:

- Tiêu Phong, đi, chúng ta đến đó xem sao.

Sở Tiêu Phong theo đại sư huynh chạy ra. Thiếu nữ áo xanh nhìn thấy Sở Tiêu Phong liền cất cao giọng:

- Sở công tử, nơi đây phát sinh ra chuyện gì?

Chàng đáp:

- Vâng, cô nương, nơi đây mới xảy ra đại biến, rất nhiều người bị giết, nhà cửa bị cháy rụi.

Thiếu nữ ngần người:

- Rất nhiều người bị giết, tại sao vậy?

Nàng hỏi rất ngây thơ như chẳng biết trần gian đầy hiểm ác.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Nếu kể hết chuyện này khó mà giải thích rõ ràng được, chi bằng ta chỉ nói thật đơn giản.

Tâm niệm đã định, chàng chậm rãi đáp:

- Rất đông bọn ác nhân đến đây giết loạn một hồi chết khá đông người Vô Cực Môn và hỏa thiêu sơn trang của chúng ta.

Có lẽ cuộc sống của nàng quá thuần phác nên đối với cái chết nàng chưa biết rõ ra sao chỉ “à” một tiếng:

- Hôm trước chư vị đi vào rừng bốn người cơ mà?

- Vâng.

- Hiện nay ta chỉ thấy có hai, còn hai người nữa đâu?

- Họ chết rồi.

Có lẽ “hai người” mà thiếu nữ nói là Tông Lãnh Cương và Tông Nhất Chí, nghe tin họ chết nàng không khỏi bật ra tiếng thở dài:

- Họ chết cả hai ư? Ôi! Thật đáng thương.

Đưa tay hất mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, nàng hỏi tiếp:

- Như vậy chúng ta phải làm sao việc ấy?

- Việc gì cơ chứ?

- Ta đến để hỏi công tử, có tìm được loài bướm kia chưa? Bầy bướm ấy rất quan trọng, nếu chư vị không bồi thường được, sợ rằng... rằng... sẽ...

Đồng Xuyên bước tới:

- Sẽ làm sao?

Hình như thiếu nữ áo xanh không thể giận dữ với Sở Tiêu Phong được vì nét tuấn tú văn nhã của chàng, còn Đồng Xuyên ngũ khí nghiêm túc là cơ hội cho

thiếu nữ nổi giận, nàng lạnh lùng đáp:

- Sẽ phải đền bằng mạng sống người đã giết những con bướm.

Đồng Xuyên nghiêm giọng:

- Người ấy là sư phụ tại hạ, nhưng bây giờ người đã chết rồi.

Thiếu nữ nhún vai:

- Nhưng các hạ chưa chết, ngày hôm ấy các hạ cũng có mặt, vì vậy nếu không đền được bướm, các hạ phải bồi thường.

Đồng Xuyên chau mày, định phát tác cơn giận nhưng lời vừa sắp thốt ra lại kềm chế nén xuống. Bạch Mai chau mày:

- Bướm độc là cái gì? Sự thật đã có việc gì thế?

Đồng Xuyên đáp:

- Có một hôm ấy sư phụ dẫn chúng vân bố đi luyện thủ pháp ám khí vô tình giết ít nhiều lũ bướm không ngờ bướm ấy là do người nuôi dưỡng.

Bạch Mai ngạc nhiên:

- Có chuyện ấy ư?

Đồng Xuyên gật đầu kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Bạch Mai nhẹ thở dài ra lệnh:

- Tiêu Phong, ngươi hãy đàm luận thương nghị với vị tiểu cô nương xem nàng ý muốn ra sao?

Sở Tiêu Phong vâng một tiếng bước tới vài bước nữa, ôm quyền cung kính:

- Cô nương, gia sư bất hạnh bị người ám toán, chúng ta vì chuyện ấy mà đang bị thương, cô nương có thể nói cho tại hạ biết dụng tâm tìm đến đây hôm nay?

Thiếu nữ áo xanh đáp:

- Ta chỉ sợ các vị quên chuyện hôm ấy vì không biết hậu quả nghiêm trọng nên có ý đến đây nhắc cho chư vị nhớ. Nào ngờ chư vị xảy ra đại biến, ta cứ tưởng nói nhảm nói nhí với Quái bá bá nào ngờ bị bá bá đoán đúng.

- Đoán đúng cái gì?

- Đoán đúng sự việc xảy ra hôm nay của chư vị.

Sở Tiêu Phong kinh ngạc:

- A! Làm sao vị bá bá của cô nương biết được?

- Cái đó ta không rõ, bá bá vẫn ở phía trong rừng, thế mà bất cứ ai đi qua rừng bá bá đều biết.

Lúc ấy Bạch Mai cũng vừa chậm bước đến. Thành Trung Nhạc ở bên Bạch Phong tuy chưa có phản ứng gì nhưng đều ngưng thần nghe câu chuyện. Sở Tiêu Phong hết sức xúc động, chàng hết sức kềm chế từ từ hỏi:

- Cô nương, vị Quái bá bá ấy là người như thế nào?

Thiếu nữ áo xanh tuy chẳng có kinh nghiệm gì về cuộc đời nhưng nàng tuyệt vời thông minh, liền cười đáp:

- Chư vị hoài nghi lão nhân gia ấy ư?

Câu hỏi thẳng ấy khiến Sở Tiêu Phong lúng túng, chàng thoáng trầm ngâm nói tiếp:

- Không phải tại hạ dám hoài nghi, chỉ vì nghe câu chuyện khá kỳ dị. Thứ nhất, hôm ấy chúng ta đã đi qua khu rừng đâu có gặp người nào. Thứ hai, bá bá ấy với sư phụ không hề quen biết làm sao lại biết trước sự việc?

Thiếu nữ áo xanh đáp:

- Các hạ không để ý sao? Ta gọi lão là Quái bá bá vì đó là một người tàn phế, hành động bất tiện...

Sở Tiêu Phong càng kinh ngạc:

- Hành động bất tiện, làm sao có thể ở trong rừng?

- Nơi lão ở rất ư kỳ quái, trên một cây lớn có những cành mọc liên tiếp đan vào nhau, lão dựng một nơi ở cực khéo léo và bố trí rất nhiều cơ quan kỳ lạ, người nào không biết nội tình quyết không thể nào nhận ra được.

Đó đúng là một cao nhân biết nhiều thuật lạ, tất cả mọi người đều lắng tai nghe. Thiếu nữ liếc nhìn Sở Tiêu Phong một cái nói tiếp:

- Lão rất giỏi tướng thuật và đoán số cho nhiều người rồi, tất cả đều chính xác, tiếc thay hai chân lão đều bị tàn phế, ta thường thường giúp đỡ lão khá nhiều việc, vì vậy giao tình rất tốt với ta, trừ ta ra làm bạn với lão chỉ có một con vượn trắng.

Bạch Mai ánh mắt lóe lên chớp nhoáng, vội xen lời:

- Cô nương có thể nào dẫn chúng ta đi gặp lão nhân ấy?

Thiếu nữ lắc đầu:

- Không được đâu, lão không thích gặp người lạ, lão đã dặn ta không được kể chuyện lão với ai khác, nhưng hôm nay ta đã lỡ nói ra rồi, thật là có lỗi với lão.

Sở Tiêu Phong nói:

- Làm sao lão nhân ấy biết được chuyện ân sư tại hạ gặp nạn?

- Lão bá bá đã nhìn thấy chư vị, trước khi đi đến đây lão bá bá có nói với ta rằng sư phụ các hạ e rằng đã bị hại và khuyên ta không nên đi, nhưng vì chủ ý ta đến đây là chỉ vì tìm các hạ nên ta cứ đi.

Bạch Mai trầm nhỏ giọng:

- Tiêu Phong hãy thử xin vị cô nương ấy dẫn chúng ta đi.

Sở Tiêu Phong nói:

- Cô nương, tại hạ biết cô nương rất khó xử, nhưng sự thật tại hạ rất muốn gặp lão bá bá ấy, cô nương có thể giúp tại hạ được chăng?

Thiếu nữ áo xanh cúi đầu trầm ngâm không nói, hiển nhiên nàng đã bị lời thỉnh cầu của Sở Tiêu Phong lay động. Nàng không nỡ từ chối Sở Tiêu Phong, nhưng vẫn có chiều lúng túng vì không thể dẫn chàng theo. Bạch Phong hạ thấp giọng:

- Gia gia, cô nương ấy rất khó xử, đừng làm khó người ta nữa.

Bạch Mai lắc đầu:

- Con không cần lý tới.

Bạch Phong hiểu phụ thân đã cố cưỡng cầu người khác tất có nguyên nhân, vì vậy bà không nói gì nữa. Sở Tiêu Phong cũng nhận ra tình cảnh khó xử của thiếu nữ áo xanh, chàng cảm thấy bất an, thở dài:

- Cô nương, nếu thực có khó khăn, tại hạ không dám miễn cưỡng.

Thiếu nữ chậm chậm ngẩng đầu:

- Chỉ một mình các hạ đi thôi chứ?

Bạch Mai vội tiếp:

- Còn thêm lão phu nữa.

Nàng ngập ngừng:

- Lão trượng cũng muốn đi...

Thở dài một tiếng, nàng tiếp:

- Ta đã nhìn thấy sự việc phát sinh nơi đây quá bi thảm, chư vị quyết chẳng còn thời gian nào để tìm được bầy bướm nữa rồi.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Vâng, chính chúng tôi có khổ tâm ấy.

- Nhưng nếu như chư vị không thể bồi hoàn bầy bướm. Âu Dương bá bá sẽ nổi giận, e rằng còn xảy ra phiền phức lớn hơn nữa, về việc này chỉ có Quái bá bá là có cách hòa giải.

Sở Tiêu Phong bật kêu “a” một tiếng, thiếu nữ tiếp lời:

- Ta cũng muốn dẫn các hạ cầu kiến lão bá bá, chỉ vì ta không biết chắc lão có chịu giúp các hạ hay không.

- Vị Quái bá bá và Âu Dương tiên sinh có quen biết nhau?

- Dĩ nhiên quen biết, nhưng xưa nay ta chưa hề thấy họ nói với nhau một lời.

- Cô nương có hảo tâm ấy, chúng tôi lấy làm cảm kích.

- Được! Ta dẫn hai người đến gặp Quái bá bá, nhưng tính tình lão kỳ lắm. Sau khi gặp lão, hai vị phải cố mà nhẫn nại.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Đa tạ cô nương chỉ điểm.

Bạch Mai ho khan một tiếng:

- Phong nhi, xác Lãnh Cương đã liệm xong, không cần ở lại đây lâu nữa, con hãy theo Dư đà chủ vào thành Tương Dương, sau khi ta và Tiêu Phong gặp gỡ vị cao nhân nọ sẽ quay về Tương Dương.

Thành Trung Nhạc nhỏ giọng:

- Lão tiên bối, có nên chẳng đi thêm một người?

Bạch Mai đáp:

- Không cần.

Lão hạ giọng thấp hơn nữa, nói tiếp:

- Trung Nhạc, hãy nói với Dư Lập đừng nói ra việc này, người mà vị cô nương nói tới đó có thể là Quái Tiên đã thất lạc giang hồ ba mươi năm, người ấy biết bao lạ vạn hữu học từ trời đến đất, nhất là tinh thông Hà Lạc thần số và thuật chiêm hối, nghiên cứu đến mức cực tình thâm có thể biết trước cát hung họa phúc,

trước đây bốn mươi năm lão phu đã có duyên gặp lão một lần, được lão chỉ điểm một câu khiến lão phu tránh được một đại nạn.

Thành Trung Nhạc đáp:

- Văn bối hiểu rõ, xin lão tiền bối an tâm.

Theo chân dẫn đường của thiếu nữ áo xanh, Bạch Mai và Sở Tiêu Phong đến trước cánh rừng. Thiếu nữ dặn:

- Hai vị ở đây chờ đợi ta, ta phải vào báo cho Quái bá bá trước một tiếng.

Chuyển thân, nàng biến mất vào rừng. Nhìn theo bóng thiếu nữ, Sở Tiêu Phong lo lắng:

- Lão tiền bối, nếu như lão nhân kia không chịu cho chúng ta gặp, lúc ấy làm sao?

Bạch Mai đáp:

- Chỉ biết trông vào may rủi, nếu lão cao nhân cương quyết không muốn gặp chúng ta thì dù chúng ta có gặp lão cũng chẳng ích lợi gì.

- Ủa, lão tiền bối có biết lão nhân ấy?

- Nếu như lão phu đoán không sai, lão nhân ấy là người khi xưa danh chấn giang hồ là Quái Tiên, ba mươi năm trước Xuân Thu Bút có phê bình lão một câu là người đùa giỡn với số thuật khiến lão nhân rút khỏi giang hồ, không ngờ lão lại ở trong vùng núi Long Trung này. Xưa kia có lần lão được chưởng môn Thiếu Lâm đời trước mời đến chùa Thiếu Lâm nhưng rồi việc xảy ra không như ý, lão nhân ở trong chùa ba tháng không hề thềm nói lấy một câu.

Trong lúc hai người đàm thoại, thiếu nữ áo xanh đã mau chóng quay lại:

- Sở công tử, Quái bá bá đáp ứng chỉ gặp một mình các hạ.

Bạch Mai hỏi:

- Tiểu cô nương có nhắc đến lão phu không?

Nàng đáp:

- Có nhắc.

- Lão cao nhân nói sao?

- Bá bá vốn không cần gặp lão trượng, ta đã khổ sở van cầu lão bá bá mới chấp nhận, nhưng bá bá nhờ ta nói với lão trượng một câu...

Bạch Mai vội ngắt lời:

- Khoan đã, lão cao nhân có hỏi qua tướng mạo lão phu không?
- Có hỏi.
- Được rồi, tiểu cô nương nói tiếp đi.

- Bá bá nhờ ta nói với lão trượng, sau khi lão trượng gặp bá bá chỉ được nói hai câu, vì vậy lão trượng nên suy nghĩ kỹ trước đi.

- Được! Lão phu hiểu rõ.

Thiếu nữ áo xanh dẫn hai người đi vào khu rừng. Sở Tiêu Phong cẩn thận lưu tâm, chàng muốn biết tại sao lần trước bị người nhìn thấy mà chàng lại không nhìn thấy người, trong lòng lấy làm thắc mắc. Vừa vào rừng chàng không ngớt chuyển động mục quang quan sát chung quanh. Thiếu nữ áo xanh mỉm cười:

- Các hạ không nhận ra lão bá bá đâu, lão bá bá ẩn thân trong cành lá rậm rạp và luôn luôn di chuyển vị trí.

Sở Tiêu Phong nhỏ giọng:

- Cô nương, một người di chuyển liên tục trong cành lá rậm rạp, chẳng lẽ không phát ra tiếng động nào sao?

- Không phải đâu. Quái bá bá thân hình nhỏ bé cộng với thiết kế xảo diệu, khi di chuyển không để phát ra tiếng động nào.

Đang lúc đàm thoại, đã đến một gốc cây vĩ đại, thiếu nữ chỉ gốc cây cực lớn ấy:

- Chúng ta hãy đợi ở đây.

Sở Tiêu Phong nhìn thân cây:

- Lão bá bá ở trên cành cây cao này ư?

Thiếu nữ áo xanh ngẩng đầu cao giọng:

- Quái bá bá, chúng cháu ở dưới này.

Chợt nghe có nhiều tiếng soạt soạt, một vật hình như cái thúng do vỏ cây bện thành rơi từ trên cây xuống. Thiếu nữ cười nói:

- Sở công tử hãy ngồi vào trong ấy.

Sở Tiêu Phong không do dự lao vào cái thúng ngồi xuống. Thiếu nữ bảo:

- Quái bá bá có nói, sau khi ngồi vào thúng phải nhắm mắt, thúng ấy mới di động, đến khi thúng dừng lại mới được mở mắt ra.

Sở Tiêu Phong hiểu là đối phương sợ bị lộ cơ mật, nhưng chàng vẫn nghe

lời nhắm mắt. Cái thúng được kéo lên, chuyển động theo cảm giác của chàng tựa hồ đã qua nhiều lần nhấp nhô mới dừng lại. Đợi cái thúng dừng hẳn, Sở Tiêu Phong mới mở hai mắt, chàng nhận ra nơi ấy là nơi lá rậm rạp nhất, chung quanh không nhìn thấy cảnh vật nào khác, trước mắt chỉ có một tấm gỗ kê ngang, một âm thanh lạnh lùng vọng đến:

- Bước lại đây!

Sở Tiêu Phong bước đến tấm gỗ, thấy tận cuối cùng là một gian nhà gỗ nhỏ xíu được đan kết bằng những thân cây thô thiển, bên trong đặt sẵn năm cái ghế gỗ cũng nhỏ xíu, ở giữa là một chiếc ghế lớn hơn chút ít ngồi một lão nhân khô đét gầy ốm, áo trường bào rộng phủ xuống che kín đôi chân, nhưng diện mục lão và hai cánh tay vẫn nhìn được rất rõ.

Lão nhân chậm chậm giơ tay phất chòm râu trắng nhỏ giọng hỏi:

- Tên ngươi là gì?

Chàng cung kính:

- Vãn bối Sở Tiêu Phong.

- Ngươi là đệ tử Vô Cực Môn?

- Vâng.

Từ lời kể của thiếu nữ áo xanh, chàng đã biết rõ lão nhân này không thích nói nhiều vì vậy lời chàng đáp cũng rất vắn tắt.

Lão nhân ồm ồm hỏi tiếp:

- Sư phụ ngươi Tông Lãnh Cương đã chết chưa?

Chàng đáp:

- Chết rồi và đệ tử Vô Cực Môn cũng chết mấy bảy người, thất lạc ba người, chỉ còn lại vãn bối, đại sư huynh Đồng Xuyên.

Lão nhân “hừ” lạnh một tiếng:

- Tông Lãnh Cương quá coi trọng sự nghiệp, không biết đạo tu thân nên bị tổn thọ là phải.

Lời nói chẳng có chút khách khí thẳng thắn. Sở Tiêu Phong không có cách phản đối chỉ im lặng. Lão nhân tiếp:

- Tiểu tử, phải chăng ngươi không phục lời phê bình của lão phu?

Chàng đáp:

- Không phải, văn bối chỉ hiểu được lời của lão tiên bối hàm chứa huyền cơ nên không biết trả lời ra sao.

Lão nhân mỉm cười:

- Trả lời như vậy là hay lắm, nếu Tông Lãnh Cường có được một nửa sự mềm dịu của người thì không đến nỗi rước họa vào thân, nhưng hắc cầu nhân đã được nhân, phong cách cũng đáng truyền tụng võ lâm, chết cũng xứng đáng.

- Ân sư là người công chính, nhân từ, trung hậu, còn không may gặp họa...

Lão nhân tiếp lời:

- Hắc tuy có chết sớm một chút nhưng cũng được chút tiếng thơm, công lớn hơn tội, sẽ có Xuân Thu Bút phê bình, chúng ta không cần bàn tới.

Lão chuyển câu chuyện:

- Tiểu tử, người nhìn xem lão phu có chỗ nào khác người thường không?

Câu hỏi ấy quá đột ngột, Sở Tiêu Phong thăm dò một chút rồi đáp:

- Văn bối vụng về thực sự không nhận ra gì khác.

Lão nhân cười gượng:

- Sắc mặt ta đầy tử khí, không còn sống lâu được nữa.

Sở Tiêu Phong giật mình nhìn lần nữa:

- Văn bối thực tình nhận không ra, lão tiên bối vẫn còn khỏe mạnh mà.

- Người sắp chết sắc mặt ắt có tử khí, nhưng nếu ai ai cũng nhận ra, lão phu đâu còn được gọi là Quái Tiên nữa.

- Lão tiên bối thật là Quái Tiên danh chấn giang hồ ba mươi năm trước.

- Nếu như kiếm pháp là Quái Tiên Hoàng Đồng...

Lão thở dài:

- Con Ngọc nha đầu kia nói ra hình mạo lão phu để Bạch lão đầu đoán được là ta, phải không?

Sở Tiêu Phong thú nhận:

- Lão tiên bối nói rất đúng.

- Tiểu tử người nên biết, vì sao lão phu buộc phải chết hay không?

Sở Tiêu Phong kinh ngạc thêm, một người đến lúc chết mà còn biết nguyên nhân vì sao chết, vả chăng nếu biết sao không có cách tránh khỏi? Đó là sự việc

quá hư huyền, trên đời làm gì có người sống mãi không chết?

Hoàng Đồng hỏi tiếp:

- Tiểu tử, tại sao ngươi không nói gì cả?

- Văn bối không biết nói ra sao, một người có thể biết trước mình chết là đã thấu triệt thiên cơ rồi, như vậy là quá cao thâm, thực sự văn bối không hiểu tới.

Hoàng Đồng bật cười ha hả:

- Dạy ngươi được đấy, tiểu tử, ngươi tin có thiên cơ ư?

- Trong cõi mịt mờ nếu có một vị chủ tế thì mắt trần cũng không thấy được, đó là chỗ Phật giáo luận về nhân quả, hoặc các đạo gia cho rằng huyền cơ diệu tướng hoặc như đa số thường nhân cho rằng thiện ác báo ứng, văn bối không thể luận đoán nhưng tổng hợp ba thuyết ấy, đại đồng tiểu dị, điều đó không phải gọi là thiên cơ ư?

Hoàng Đồng mỉm cười:

- Như đúng mà sai, bậc thánh viết kinh dịch đã cùng thông thiên địa vạn vật, người vận dụng nó gọi là thiên cơ. Kinh dịch thâm ảo bác đại với tinh lực một đời người cũng khó mà thấu triệt hết, bất quá chỉ cần nghiên cứu đúng hướng cũng đủ dùng suốt đời người rồi.

- Lý luận lão tiên bối uyên thâm, sợ rằng văn bối khó mà lãnh hội.

Chàng ngấm ngấm lo nghĩ:

- Bạch lão tiên bối không biết đã đến chưa?

Hoàng Đồng mỉm cười:

- Tiểu tử, lão phu chỉ cần dùng chút cơ quan nho nhỏ, họ sẽ đến ngay thôi, chúng ta đàm luận đến đây là đủ.

Sở Tiêu Phong giật mình nghĩ thầm:

- Thảo nào Xuân Thu Bút phê bình đùa giỡn số thuật, nào ngờ lão lại tinh xảo thâm trầm đến thế.

Chàng chuyển giò suy nghĩ, miệng nói:

- Lão tiên bối, muốn nói với văn bối những gì xin cứ dạy bảo rõ ràng, còn ngôn ngữ hàm chứa huyền cơ, văn bối thực sự nghe mà không rõ.

- Hay lắm! Chúng ta sẽ nói cho minh bạch hơn một chút, đại hạn của lão phu đến trong nội mười ngày, lão phu tuy sống đủ lớn tuổi rồi, nhưng vẫn chưa

muốn chết, hơn nữa cả đời lão phu nghiên cứu thiên cơ là mong dựa vào sổ học tránh được đại hạn chết sắp tới.

Sở Tiêu Phong buột miệng “a” một tiếng, Hoàng Đồng nói tiếp:

- Lão phu quan sát thiên tượng bói quẻ thần, bày kỳ môn, luận toán số phát giác lão còn có chút sinh cơ nhưng phải có người tương trợ mới mong qua được đại hạn, người trợ giúp được lão phu chính là tiểu tử người đó.

- Lão tiên bối đã nghiên cứu trời đất, bụng đầy thần thuật mà không tự cứu được thì vẫn bối có năng lực gì tương trợ được lão tiên bối?

Hoàng Đồng nén một tiếng thở dài:

- Lão phu ẩn cư hơn ba mươi năm, tháng ngày ăn năn hối cải, mượn việc luyện thuốc toán số nuôi dưỡng sinh cơ, đương nhiên lần trợ giúp lão phu này, lão phu cũng không để người uổng công không, lão phu sẽ có lễ vật hậu tạ.

- Nếu như vẫn bối thật sự đủ năng lực trợ giúp lão tiên bối, xin tự nguyện tận sức, chớ đâu cần nói tới hậu tạ?

Hoàng Đồng nghiêm giọng:

- Thứ nhất, người phải ở lại đây mười ngày, trong mười ngày ấy tất cả phải nghe lão phu dặn bảo mà hành sự.

Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lúc đáp:

- Được, vẫn bối bằng lòng, còn gì xin dặn bảo luôn:

- Nếu như lão phu không chống lại được mạng trời mà chết người phải theo di chúc của lão phu mà xong mọi việc.

- Được, vẫn bối xin làm theo.

Hoàng Đồng mỉm cười, đột nhiên vươn tay lay động tấm ván gỗ dưới ghế ngồi, cái thùng bện bằng vỏ cây đột ngột vụt đến, có Bạch Mai ngồi trong đó. Bạch Mai nhớ lời dặn của thiếu nữ áo xanh bước tới nơi nhưng chưa nói một lời. Hoàng Đồng thở dài một tiếng, mở lời trước:

- Con nha đầu kia ở dưới canh gác các người muốn nói gì có thể nói mau mau.

Bạch Mai gật đầu, nhưng vẫn im lặng. Sở Tiêu Phong vội nói:

- Bạch tiên bối, vị Hoàng tiên bối này muốn lưu tại hạ ở đây mười ngày nhờ tại hạ làm một việc nhỏ, không biết có thể được hay chăng?

Bạch Mai đưa mắt nhìn chàng mỉm cười, vẫn không nói.

Sở Tiêu Phong chau mày:

- Bạch tiên bối phải chăng người không đồng ý?

Bạch Mai không đáp, chỉ đưa mắt nhìn qua Hoàng Đồng, trước sau không nói một lời. Lão chỉ có thể nói hai câu nên rất cẩn thận, mỗi câu phải xứng đáng với giá trị của nó.

Sở Tiêu Phong chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, lại lên tiếng:

- Nhị vị, có lời gì xin hãy nói.

Hoàng Đồng mỉm cười:

- Bạch Mai, người có thể nói hơn hai câu cũng được, xin mời.

Bạch Mai thở phào:

- Các hạ biết trước Tông Lãnh Cương chết?

- Hừ... ta nhìn thấy tử khí trên sắc mặt hắn.

- Tại vì sao không cứu hắn?

- Ý trời đã thế, người muốn ta làm trái ý trời?

Bạch Mai thở dài:

- Tại hạ đã nhìn thấy lễ tử sinh nên không cần hỏi về cát hung riêng mình, tại hạ chỉ mong thỉnh giáo một chuyện, danh dự của Tông Lãnh Cương ra sao? Phải chăng là hắn không xứng đáng được cứu?

- Với thành tựu hiện nay của Tông Lãnh Cương, đâu ai tin lời ta, còn ta tiết lộ thiên cơ làm sao cứu vãn được?

Bạch Mai than:

- Thì ra là thế, lão phu nói đã xong, xin cáo biệt.

Hoàng Đồng ngạc nhiên:

- Bạch Mai, có cần ta chỉ điểm vài câu?

- Không cần thiết, lần trước được ân các hạ chỉ giáo tại hạ đã tránh được họa nạn, nhưng hai năm nay tại hạ trong lòng rất không yên. Nhưng nay đến tuổi tại hạ đã quá cổ lai hi, chẳng còn lo lắng về chuyện sinh tử nữa, chỉ mong chết có chút gì giá trị là an tâm lắm rồi.

Sở Tiêu Phong vội kêu:

- Bạch tiên bối, văn bối ở lại đây được không?

Bạch Mai nói:

- Được chứ, bất quá người chỉ hỏi lão về bầy bướm kia, làm sao mà tìm ra được? Mười ngày sau, lão phu lại đây đón người.

Dứt lời lão nhân phi thân xuống mất dạng, Hoàng Đồng ngẩn người nhìn theo, xuất thần lâu lắm không nói gì, Sở Tiêu Phong lên tiếng:

- Lão tiên bối có gì cần dặn bảo văn bối, nhưng...

- Người có một điều kiện là hy vọng bồi hoàn lũ bướm độc cho lão độc vật Âu Dương lão quái đó chứ gì?

- Vâng, vì lời hứa là của ân sư, ân sư đã chết, văn bối là đệ tử phải thay người giữ lời hứa.

Hoàng Đồng gật đầu:

- Ta sẽ giúp người giải quyết phiền não ấy.

- Vâng, việc văn bối đã xong, lão tiên bối cần văn bối giúp gì xin cứ dạy bảo.

Hoàng Đồng từ từ rút trong người ra ba tờ cẩm nang nói:

- Trong này có đánh dấu, từ hôm nay tính đi, giờ Ngọ ngày thứ ba người đọc tờ thứ nhất, ngày thứ năm đọc tờ thứ hai, ngày thứ bảy đọc tờ thứ ba, cứ theo lời viết trong đó mà hành sự.

Sở Tiêu Phong đón lấy cẩm nang đáp:

- Văn bối xin ghi nhớ, nhưng còn lời hứa của ân sư với Âu Dương tiên sinh giải quyết ra sao xin nhờ lão tiên bối chỉ điểm.

Hoàng Đồng gật gật đầu lại rút thêm trong người một hũ ngọc:

- Hãy đi đem trao hũ này cho Âu Dương lão quái, hẳn sẽ không còn hỏi tới chuyện lũ bướm độc ấy nữa đâu.

Đó chỉ là một hũ màu trắng bằng ngọc, sau khi nhận lấy, Sở Tiêu Phong nhấc nhấc trong tay:

- Lão tiên bối, trong này là cái gì?

- Là dược vật!

- Văn bối có thể mở nút ra nhìn được không?

- Có thể, người cứ mở đi.

Sở Tiêu Phong mở cái nút nhỏ bé, đưa mắt nhìn vào, chỉ thấy trong ấy có nửa hũ là loại phấn trắng. Cái hũ ấy chỉ lớn hơn ngón tay cái chút ít, nửa hũ phấn trắng thật là ít ỏi. Hoàng Đồng nói:

- Hải tử, cứ yên tâm, một chút dược vật ấy đủ hấn mừng rỡ lắm rồi, bất quá lão quái vật ấy là tên rất keo kiệt, ngươi hãy cho hấn một bài học nhớ đời.

- Bài học gì mà nhớ đời?

- Hấn có một loại võ công cực kỳ cao tên gọi là “Tiếp lực thủ”, đó chính là thành tựu tối cao của hấn, và Âu Dương lão quái vật cũng nhờ võ công ấy mà tung hoành giang hồ, ngươi hãy buộc hấn phải truyền thụ võ công ấy cho ngươi.

Sở Tiêu Phong cười gượng:

- Hoàng tiền bối, đó là tuyệt học của người ta, người ta há chịu dễ dàng truyền thụ cho vãn bối ư?

- Dược vật trong hũ này đủ bức bách hấn phải có điều kiện trao đổi.

- Nhân người ta nguy bức bách, việc ấy vãn bối làm sao mở lời cho được?

- Hải tử, không mở lời được cũng phải mở.

- Tại sao vậy?

- Tại vì võ công “Tiếp lực thủ” ấy đối với cuộc chấn hưng Vô Cực Môn của người sau này và báo thù cho sư phụ có tác dụng rất lớn. Hải tử, ngươi nên hiểu rõ, cơ hội tái xuất giang hồ của Âu Dương lão quái vật không lớn, nếu ngươi không học võ công ấy rất có thể nó sẽ thất truyền đấy.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Âu Dương tiên sinh không có đệ tử hoặc con cái gì sao?

- Tiêu Phong, loại tuyệt kỹ kỳ công ấy đâu phải ai ai cũng học được, tuy hấn cũng có một đứa con nhưng nó không có bẩm sinh học võ.

Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lúc mới nói:

- Nếu như vậy luyện võ công ấy mà không chỉ vì một mình cá nhân vãn bối, vãn bối xin thử xem sao, nhưng nếu Âu Dương tiền bối không chấp nhận thì sao?

- Cần phải dùng chút thủ đoạn, sư phụ ngươi là người hứa chứ ngươi đâu phải là người hứa với lão quái vật ấy? Nửa hũ dược vật này đem ra trao đổi lấy thủ pháp “Tiếp lực thủ” của hấn, đó cũng là điều kiện hoàn thành lời hứa của sư phụ ngươi.

Sở Tiêu Phong lại trầm ngâm một lúc mới đáp:

- Vãn bối xin thử xem sao.
- Hài tử, hôm sau chúng ta sẽ gặp lại, người đi đi.

Sở Tiêu Phong lại ngồi vào thúng, vỏ cây hạ xuống, đó chính là nơi thiếu nữ áo xanh đang chờ chàng. Nàng vui vẻ:

- Sở công tử. Quái bá bá đã nói gì với các hạ?

Chàng đáp:

- Lão nhân cho tại hạ nửa hũ dược vật, chúng ta hãy đi gặp Âu Dương tiên sinh.

Thiếu nữ áo xanh dường như rất tin tưởng vào Quái Tiên Hoàng Đồng, nàng cười:

- Vâng, để ta dẫn đường.

Vừa cất bước đi nàng vừa nói tiếp:

- Âu Dương bá bá và Quái bá bá ở gần nhau đã nhiều năm nhưng ta chưa hề thấy hai lão nhân nói với nhau một câu nào.

- Phải chăng họ có gì xích mích với nhau?

- Chẳng những xích mích mà còn là Âu Dương bá bá rất ghét Quái bá bá, chửi Quái bá bá là đũa giỡn với thiên cơ, không để ý gì đến sống chết của người khác, nghe nói Âu Dương bá bá từng cãi nhau với Quái bá bá, nhưng chính mắt ta thì chưa nhìn thấy việc ấy.

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Âu Dương lão tiên bối có môn nhân đệ tử gì không?

- Âu Dương bá bá có nuôi một người bệnh, bị một thứ bệnh rất kỳ quái, ta không biết hẳn bị bệnh từ bao giờ, mà cũng chẳng biết hẳn bao nhiêu tuổi vì suốt ngày cứ ẩn nấp trong một sơn động không hề ra ngoài.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Cô nương chưa bao giờ vào sơn động ấy ư?
- Không, Âu Dương bá bá không cho vào.

Sở Tiêu Phong lại thở dài:

- Tại hạ không ngờ trong khu rừng này lại là nơi cư trú của nhiều nhân vật lạ lùng đến thế, chúng ta ở gần trong gang tấc mà hoàn toàn chẳng biết tí gì.

Thiếu nữ áo xanh chớp mắt lia lịa.

- Tại sao họ lại cư trú ở nơi này?

Khẽ thở nhẹ một tiếng, nàng tiếp:

- Sở công tử, theo ta biết, nơi đây ngoài Quái bá bá, Âu Dương bá bá ra, còn có người khác nữa, tiếc rằng ta không quen biết họ và cũng chẳng biết tính danh thân phận họ.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Cô nương, phương danh quý tính là gì? Vì sao lại trú ngụ ở nơi này?

Thiếu nữ cười khúc khích:

- Nói thật thà, ta cũng chẳng biết tính danh chân chính của ta là gì, ta chỉ là cô bé tội nghiệp được người ta nhận về nuôi, thế thôi.

Sở Tiêu Phong “a” một tiếng:

- Cô nương ở chung với ai vậy?

- Dưỡng mẫu.

- Dưỡng mẫu cô nương tên họ là gì? Hiện tại ở đâu?

- Dưỡng mẫu ta chết đã ba năm, chôn ở dưới sơn nhai kia kìa, người để lại cho ta một gian nhà tranh nhỏ.

Chàng cảm thấy thân thể thiếu nữ áo xanh hết sức thê lương, định nói vài câu an ủi nhưng lại không biết nói sao cho tiện. Thiếu nữ xoay đầu lại nhìn chàng:

- Sau khi dưỡng mẫu chết, ta còn lại một mình sống trong gian nhà ấy. Quái bá bá, Âu Dương bá bá tuy chẳng ưa gì nhau nhưng đều chiếu cố đến ta.

- Cô nương có biết võ công không?

Thiếu nữ áo xanh đáp:

- Biết!

- Ai là người truyền thụ võ công cho cô nương?

- Dưỡng mẫu và cả Âu Dương bá bá cũng thường chỉ điểm cho ta, có lúc Quái bá bá cao hứng cũng dạy ta vài chiêu.

- Nói như vậy là võ công cô nương rất cao minh?

- Ta không biết nữa, xưa nay ta chưa hề động thủ qua với ai.

Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lúc rồi giục:

- Chúng ta mau tìm vị Âu Dương tiên sinh đi thôi.

Thiếu nữ mỉm cười ôn nhu:

- Vâng, để ta dẫn đường cho các hạ.

- Cô nương, khi gặp Âu Dương lão tiên bối, xin cứ để tại hạ nói.

Thiếu nữ gật đầu:

- Sở công tử, ta vui lòng nghe lời công tử.

Dẫn Sở Tiêu Phong đi qua khu rừng đến dưới một sơn nhai, thiếu nữ lớn giọng gọi:

- Âu Dương bá bá ơi, có người đến tìm bá bá đây.

Chỉ thấy nhân ảnh lướt qua, trên vách núi cao hai trượng đột nhiên rơi xuống một nhân ảnh, chính là lão nhân áo xám mà Sở Tiêu Phong đã có lần gặp. Thiếu nữ áo xanh nói:

- Âu Dương bá bá, vị Sở công tử này có việc cần gặp bá bá.

Lão nhân áo xám “a” một tiếng:

- Người là môn đồ Vô Cực Môn đấy ư?

Thiếu nữ vội đáp thay chàng:

- Sư phụ của người ta chết rồi!

Lão nhân kinh ngạc:

- Việc ấy xảy ra lúc nào?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Trước đây hai ngày.

Lão nhân áo xám nói:

- Trong Vô Cực Môn, chỉ còn một mình tiểu tử ngươi sống sót ư?

- Còn bốn người và mấy người thất tung nữa, có lẽ may ra còn sống, nhưng vẫn bối không nắm chắc.

- Ngày hôm ấy tiểu tử ngươi có mặt ở hiện trường không?

- Vâng.

- Sư phụ ngươi đã chấp nhận bồi hoàn ta bấy bướm độc.

- Tiên bối đã biết chúng tôi đâu có đủ thời gian để tìm đàn bướm độc ấy.

- Nhưng sư phụ người cho rằng trong vòng ba tháng có thể bồi hoàn đàn bướm ấy, ta biết hắc là ai, và tin chắc hắc không bỏ trốn nhưng ta không ngờ hắc lại chết sớm quá như thế. Bất quá, hắc cũng còn đệ tử thay hắc bồi giữ lời hứa.

- Thì ra lão tiền bối thả chúng ta đi cũng là âm mưu.

- Tiểu tử, hai chữ “âm mưu” không thỏa đáng, chẳng lẽ lúc ấy ta phải giết hết các người sao?

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Văn bối mới vào cõi giang hồ nào ngờ ấn tượng đầu tiên lại hiểm ác như thế.

- Trong giang hồ vốn hiểm ác trùng trùng, tiểu tử người đại diện sư phụ người đến đây theo ước hẹn, người đã chuẩn bị thế nào rồi?

- Không! Bây giờ văn bối đã thay đổi chủ ý.

- Thay đổi chủ ý?

- Vâng! Khi sư phụ lâm tử không hề di ngôn cho văn bối thay người phó ước, văn bối đến đây chỉ làm hết tâm nguyện của bốn phận đệ tử, không ngờ giang hồ hiểm ác như thế, văn bối cũng chẳng cần nói đến tín nghĩa nữa.

———— o0o ————

HỒI 5**Huyền Cơ Trong Bảo Định**

Lão nhân áo xám cười gằn một tiếng:

- Người đã đến đây, không nói cho rõ về lời hẹn, đòi về sao được? Tông Lãnh Cương chết rồi nhưng Vô Cực Môn vẫn còn người sống, hãy nên tìm cách bồi hoàn món nợ cho lão phu.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Xem ra, Hoàng Đồng nói không sai, cái vị Âu Dương tiên sinh này dù không phải là người xấu đi nữa cũng là nhân vật cực kỳ quái, chỉ ích kỷ biết mình chứ chẳng chịu biết người khác. Bây giờ, chàng hiểu ra rất nhiều và cũng hiểu giang hồ ác hiểm, hiểu ra rằng không nên quá thành thật đối xử với người khác, có đôi khi cũng phải tùy cơ ứng biến.

Tâm niệm chuyển động, chàng quyết tâm vận dụng trí tuệ, tâm cơ vào cái giang hồ hiểm ác này, sư phụ đã cho chàng ra khỏi môn hộ, đúng là đã cởi bỏ cho chàng sự trói buộc và đối với riêng chàng được tự do khá nhiều.

Lão nhân áo xám không nhẫn nại được nữa, lão cười gằn thành tiếng:

- Người trẻ tuổi, người có nghe lời lão phu không đấy?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Nghe rất rõ.

- Người chuẩn bị đền bù cho lão phu chứ?

- Văn bối đâu có trách nhiệm gì phải đền bù? Văn bối không phải là người ước hẹn, khi ân sư chết cũng chẳng giao trách nhiệm cho văn bối, tại sao văn bối phải đền bù?

- Tiểu tử, người dám đùa giỡn với lão phu?

- Lão tiền bối quá nặng lời, văn bối tuyệt không dám đùa giỡn với lão tiền bối.

Thiếu nữ áo xanh đột ngột xen lời:

- Âu Dương bá bá, Sở công tử là người tốt lắm đó.

Lão nhân áo xám “hừm” một tiếng:

- Bội Ngọc, đừng xen vào việc này, người đi đi.

Thiếu nữ vùng vằng:

- Âu Dương bá bá, y đúng là người tốt, bá bá không được làm khó người ta.

Sở Tiêu Phong vội xua tay:

- Cô nương, hãy cứ đi đi, tại hạ muốn được cùng đàm luận với Âu Dương tiên sinh.

Đối với lời của Sở Tiêu Phong, thiếu nữ hoàn toàn vâng phục, nàng chuyển thân đi, lão nhân áo xám lại cười gằn:

- Tiểu tử, người nói đi, người chuẩn bị làm gì cho ta?

- Điều ấy văn bối xin lão tiền bối chỉ dạy.

- Nếu như sư phụ người không giữ được lời hứa thì người khác phải thay hấn bồi thường cho lão phu.

- Bồi thường? Bằng cách nào?

- Tông Lãnh Cương đã giết gần trăm con bướm, nếu hấn không bồi thường được, ta sẽ lấy mạng hấn, như vậy đâu gọi là nhiều?

- Nếu ân sư còn tại thế quyết sẽ bồi thường cho lão tiền bối, tiếc thay người đã bị hại chết.

- Hấn bị hại chết, nhưng Tông phu nhân vẫn còn sống, mà dù cho nhà họ Tông có chết sạch đi nữa, chúng cũng còn các đệ tử còn sống.

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Văn bối cũng là một trong các đệ tử ấy.

- Vì vậy, người cũng có trách nhiệm bồi thường.

Sở Tiêu Phong lắc đầu:

- Âu Dương tiên sinh, trong giang hồ vẫn có câu “người chết là hết thù oán”, gia sư đã chết sao lão tiền bối cứ bức bách mãi thế?

Lão nhân cười nhạt:

- Tiểu tử người có thể đi được rồi đấy, oan có đầu, nợ có chủ, Tông Lãnh Cương chết nhưng phu nhân hấn còn sống, lão phu không đòi nợ người nữa, người có thể đi đi.

Lão nhân này cũng không đến nỗi không biết đạo lý là gì, chỉ tiếc rằng đạo lý ấy là đạo lý riêng của lão. Sở Tiêu Phong thở phào:

- Âu Dương tiền bối, văn bối vốn vẫn biết chúng tôi có lỗi với tiền bối và cũng có ý muốn đền bù, nhưng hiện nay ý ấy đã thay đổi.

- Thay đổi? Thay đổi thế nào?

- Thay đổi đến độ không còn muốn đền bù nữa, hiện nay bỏ qua chuyện hứa hẹn của gia sư với lão tiền bối, văn bối muốn nói về một sự trao đổi khác.

Lão nhân “hừ” một tiếng:

- Người và lão phu có gì đáng trao đổi?

Sở Tiêu Phong hít một hơi dài ngẫm chuẩn bị, tay phải rút ra cái hũ ngọc:

- Lão tiền bối có biết cái hũ này không?

Lão nhân lạnh nhạt:

- Là một cái hũ ngọc.

- Vâng, là một hũ ngọc.

- Trong hũ ấy đựng cái gì?

Sở Tiêu Phong mở nắp hũ ngọc dốc ra lớp bụi phấn trên một tảng đá xa xa, lạnh lùng nói:

- Nếu như Âu Dương tiền bối có thể nhận ra chất phấn này xin cứ đến mà xem thử nó là dược vật gì?

Lão nhân bước đến đưa ngón tay chấm vào bột phấn đưa lên mũi ngửi, đột nhiên lão biến sắc:

- “Vạn ứng sinh cơ tán”.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Thì ra thuốc bột ấy tên là “Vạn ứng sinh cơ tán”.

Miệng chàng bèn đáp:

- Không sai, lão tiền bối đã nhận ra.

Đột nhiên lão nhân chuyển thân nháy mau lại gần chàng, tay hữu chụp tới, Sở Tiêu Phong trầm tay xuống chớp nhoáng lùi lại năm thước lạnh lùng nói:

- Lão tiền bối nghe đây, nếu lão tiền bối còn có ý muốn chiếm đoạt miễn cưỡng, văn bối sẽ đập vỡ hũ ngọc khiến chất bột trong ấy tản mạn hết xuống đất.

Lão nhân ngửa người:

- Người, ngươi muốn điều kiện gì? Nói mau!
- Thứ nhất, ước định của Vô Cực Môn và tiền bối coi như thủ tiêu.
- Cái ấy đương nhiên.

Lão hấp tấp đáp chấp nhận rồi lại vươn tay chụp tới, Sở Tiêu Phong lại lùi một bước:

- Còn điều thứ hai.

Lão nhân vội vàng thúc giục:

- Nói mau mau đi!
- Nghe nói lão tiền bối có biết một loại võ công...
- Lão phu biết rất nhiều loại võ công.
- Văn bối chỉ cần một loại.
- Tiểu tử ngươi muốn học loại võ công nào?
- “Tiếp lực thủ”.

Lão nhân áo xám ngẩn người:

- “Tiếp lực thủ”, làm sao ngươi biết lão phu có “Tiếp lực thủ”?
- Điều ấy chưa cần hỏi tới, văn bối chỉ cần biết có thật lão tiền bối biết loại võ công ấy?
- Biết! Đó là tuyệt học độc bộ giang hồ của lão phu, chỉ có mình lão phu luyện được chứ không có kẻ thứ hai.

- Hay lắm, xin nói cho mình bạch từ đầu, văn bối muốn học “Tiếp lực thủ” là điều kiện để trao đổi lấy hũ dược vật này, chứ giữa chúng ta không có tình sư đồ và văn bối cũng không cần mang ơn lão tiền bối.

Thân trên áo lão nhân không có gió mà tự lay động, sắc mặt lão nghiêm túc chậm rãi:

- Được! Lão phu sẽ truyền thụ “Tiếp lực thủ” cho ngươi, nhưng về thành tựu nội công và niên kỷ ngươi còn quá nhỏ, chỉ sợ trong một thời gian ngắn không thể học được “Tiếp lực thủ pháp”, vì vậy lão phu muốn ngươi giao hũ dược vật cho lão phu trước.

- Lão tiền bối đã chờ đợi một thời gian dài thiết tưởng chờ đợi thêm một đôi ngày cũng chẳng hề gì, còn như về nội công của văn bối xin lão tiền bối khỏi cần

quan tâm, cái văn bối cần học chỉ là thủ pháp yếu quyết của “Tiếp lực thủ” chứ không cần học luyện nội công. Sau khi văn bối học được thủ pháp ấy rồi, có thể vài ba năm mới cần dùng tới.

Lão nhân cười lớn:

- Tiểu tử linh hoạt này nói năng có lý. “Tiếp lực thủ pháp” không phải là loại võ công có thể dựa vào thông tuệ mà hòng học quá mau, lão phu nhận ra thiên tính người rất cao, có lẽ tuyệt học “Tiếp lực thủ” của lão phu đã có người là truyền nhân.

Sở Tiêu Phong nhè nhẹ thở phào:

- Lão tiền bối...

Lão nhân lắc đầu nói tiếp:

- Bây giờ lão phu sẽ lập tức truyền thụ tâm pháp cho ngươi. Điều trọng yếu nhất của thủ pháp này là đem nội lực của mình biến thành một kinh lực ngấm ngầm xoay chuyển, nhận lấy sức mạnh của kẻ địch. Đợi khi ngươi luyện tới một cảnh giới nhất định rồi, ngươi sẽ vận dụng nội lực biến sức mạnh địch nhân thành sức mạnh của mình, tấn công kẻ địch. Đó là một loại võ công kỳ ảo nhất trong thiên hạ.

Sau khi qua một lúc chỉ dạy bao nhiêu ý tưởng thù địch giữa hai người hoàn toàn biến mất. Sở Tiêu Phong thở ra một hơi dài:

- Lão tiền bối, phải chăng tâm pháp này rất khó học?

- Dĩ nhiên không dễ, nhưng nếu là người cực thông minh có lẽ cũng có thể mau chóng học được. Điều quan trọng nhất là có thể đẩy nội lực xoay vòng xuất ra hóa thành kinh lực cuốn cuộn.

Đột nhiên lão nhân như hấp tấp muốn truyền thụ cho mau, lão cười gọi:

- Hải tử, chúng ta bắt đầu đi thôi!

Từ xưa đến nay Sở Tiêu Phong chưa hề dụng tâm học loại võ công này, nên bây giờ vận dụng tâm pháp ấy thực cũng có phần khó khăn, nhưng nhờ lão nhân tận tâm truyền thụ nên chàng cũng học xong. Chỉ còn hai ba giờ, Sở Tiêu Phong đã lãnh hội toàn phần yếu quyết. Lão nhân có phần kinh dị:

- Hải tử, ngươi hãy diễn một lần cho lão phu xem.

Sở Tiêu Phong vâng lệnh, tuân theo những điều lão nhân vừa truyền thụ, diễn luyện từ đầu đến cuối. Lão nhân cực kỳ kinh dị nói:

- Xong rồi, lão phu tưởng phí ít nhất cũng mất năm ba ngày người mới học xong. Nào ngờ người chỉ học mất hai ba giờ, người thông minh quá sức tưởng tượng của lão phu. Nội công thâm hậu của người cũng ngoài dự liệu của lão phu. Hài tử, sớm biết thế này lão phu chẳng cần trao đổi điều kiện gì cả, cũng phải truyền thụ cho người.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Người ta tính vốn thiện, người này tuyệt đối không phải người hung ác. Chỉ vì tính tình cổ quái mà thôi.

Chàng đứng dậy từ từ đưa hủ ngọc cho lão nhân, miệng đáp:

- Lão tiên bối, xin bảo trọng. Vãn bối cáo từ.

Lão nhân buồn bã thở dài:

- Lão Quái Tiên quái dị, người hãy cẩn thận đấy. Bụng lão ấy chứa đầy huyền cơ, tiếc rằng tâm địa lão hung dữ.

Sở Tiêu Phong chấn động trong lòng, hơi dừng chân:

- Lão tiên bối nói là...

- Lão phu nói về Quái tử Hoàng Đồng, lão ấy tài cao muôn trượng, học hết sách thiên hạ. Chỉ tiếc rằng lão ấy thiếu tuệ căn, tính tình lạnh lùng tàn khốc. Người hãy cẩn thận đề phòng.

- Đa tạ tiên bối chỉ điểm!

Chàng chuyển thân bước đi. Lão nhân áo xám đứng nhìn theo bóng chàng thở dài một tiếng:

- Quả là một kỳ tài võ học!

Trải qua lần đấu trí ấy, Sở Tiêu Phong phát giác Âu Dương tiên sinh chỉ vì tính tình quái dị, chứ thực sự không phải là người hung ác. Chàng không có nhiều thời gian để bị cuốn vào sự ân oán của Âu Dương tiên sinh và Quái Tiên Hoàng Đồng. Không cần nói lời cảm tạ, chàng vội vàng lên đường.

Sở Tiêu Phong cũng chưa vội tìm Hoàng Đồng, chàng tìm một nơi tĩnh mịch trong rừng bắt đầu tự luyện tập “Tiếp lực thủ pháp”. Văng vẳng bên tai chàng có tiếng thiếu nữ áo xanh đang đi tìm chàng và liên tục kêu gọi. Nhưng chàng tự biết hiện tại đang là lúc quan trọng, chàng cần phải lợi dụng thời gian trong một đêm luyện xong căn cơ tiếp lực thủ pháp, nên chàng không cất tiếng đáp, giả như không nghe cứ ngồi tĩnh tọa vận công. Chàng cảm thấy chân khí ở đan điền sau

khi được truyền thụ yếu quyết của Âu Dương tiên sinh dễ dàng đảo chuyển và có thể phát ra hai luồng kinh lực hóa thành một đạo kinh lực ngậm cuốn tròn. Trong lòng hết sức vui mừng, chàng đã chứng thực được Âu Dương tiên sinh không lừa dối chàng.

Đến giờ hẹn với Hoàng Đồng, chàng mới đi ra chỗ ẩn thân, đến nơi có cái thúng đan bằng vỏ cây chờ sẵn. Sở Tiêu Phong khế ấn vào cơ quan nơi thúng ấy, đương nhiên đó chính là do Hoàng Đồng nói cho chàng biết.

Cái thúng được kéo lên giữa đám lá cành dày đặc đến gian nhà gỗ nhỏ xíu, chàng thấy hai mắt Quái Tiên Hoàng Đồng nhắm nghiền, nằm ngửa giữa tấm ván bắc ngang hai cành cây. Sở Tiêu Phong cả kinh nghĩ thầm:

- “Lẽ nào lão không tránh được số trời.”

Chàng vội bước tới đưa tay đặt lên mũi lão thăm dò hơi thở. Hơi thở lão hình như đã dứt, nhưng trong cảm giác của Sở Tiêu Phong, dường như Hoàng Đồng không hề chết. Tình cảnh ấy khiến chàng không thể quyết định là Quái Tiên Hoàng Đồng đã thật chết hay chưa. Chàng hít một hơi nghĩ bụng:

- Lão Quái Tiên Hoàng Đồng này thực là nguy dị, sống chết là một điều rất dễ phân biệt. Thế mà lão làm thành khó thể phân biệt rõ đâu là sống, đâu là chết.

Ngưng mắt trầm tư chốc lát, chàng bèn rút sổ cấm nang trong người. Hôm nay chính là ngày đọc trang đầu, Sở Tiêu Phong mở cấm nang ra đọc trang đầu, viết:

“Miệng lão phu không thể nói, mắt không thể nhìn, hơi thở mong manh như tơ. Tuy chưa chết nhưng thật đã vào trạng thái tử vong. Hãy mở cái hòm sau lưng lấy vải vàng, cuốn lấy thân lão phu, đi về phía đông năm dặm, ra khỏi khu rừng, nơi ấy có một vách đá dựng thẳng cao mười trượng, có một tảng đá màu đen, trên mặt viết hai chữ “Tiên cư”, dùng tay ấn mạnh vào nơi chữ ấy cửa sẽ tự mở ra và thấy một động đá. Động sâu mười trượng bảy thước, rẽ qua ba lần thấy thạch thất, trong thất có đèn, có thể soi rõ cảnh vật. Trong ấy có một cái đỉnh đá lớn, hãy đặt lão phu ngồi vào trong đỉnh, canh giữ ở đó để phòng kẻ ngoài xâm nhập.”

Cấm nang ấy viết rất rõ ràng, hoàn toàn không có chỗ nào cho chàng thắc mắc. Sở Tiêu Phong chỉ còn chiếu theo cấm nang dặn dò mà làm. Tìm được cuộn vải vàng bó lấy thân xác Hoàng Đồng, nửa như đã chết nửa như chưa chết. Theo lời chỉ điểm hành sự, quả nhiên mọi việc đúng y như cấm nang đã viết,

chàng tìm ra một sơn động và thạch thất ở trong cùng và quả nhiên giữa đại sảnh có một cái đỉnh cực lớn.

Không biết đỉnh được làm bằng loại đá gì, Sở Tiêu Phong đưa tay sờ vào đỉnh chỉ thấy nó trơn trượt, khiến bàn tay có cảm giác mát mẻ ấm cúng. Giữa lòng thạch đỉnh vẫn còn xông ra một làn khói nhẹ, không biết là cái gì, nhưng ngửi thoang thoảng có mùi thơm. Thạch đỉnh ấy thật quái dị phân ra làm hai tầng, tầng thứ nhất phẳng phi sạch sẽ và được trải bằng tấm nệm dày, còn tầng thứ hai lại mù mịt một lớp khói xanh.

Sở Tiêu Phong đặt thân Hoàng Đồng vào trong thạch đỉnh để lộ lên cái đầu vừa vặn như đỉnh được chế ra chỉ để dựng thân Hoàng Đồng. Tất cả đều vừa khít với thân thể lão.

Đặt xong xuôi Hoàng Đồng vào đỉnh, Sở Tiêu Phong đưa mắt nhìn chung quanh. Ánh mắt chàng chạm vào chiếc đèn. Chiếc đèn ấy được chạm trổ tinh vi, chung quanh tim đèn có muôn ngàn lỗ nhỏ để thông không khí, tim đèn không biết làm bằng vật gì, không cần điều chỉnh mà đèn chỉ sáng vừa phải đủ để nhìn rõ cảnh vật. Gian thạch thất này ngoài cái thạch đỉnh và cái đèn ra, không còn một vật gì khác. Thạch thất này vốn đã có sẵn màu sắc cổ quái và mùi hương kỳ dị, lại thêm Hoàng Đồng như người đã chết bao bọc bằng lớp vải vàng ngời trong thạch đỉnh, lập tức tình cảnh càng thêm kỳ bí, không khí như ngưng đọng lại.

Sau khi đã quan sát tình hình thạch thất, Sở Tiêu Phong tự suy nghĩ:

- Còn thời gian hai ngày nữa ta mới được mở trang thứ hai của cẩm nang. Trong hai ngày này ta cứ phải canh giữ ở nơi đây ư?

Sau khi suy nghĩ, quyết định lưu lại đây chính là cơ hội tốt để chàng luyện tập thủ pháp “Tiếp lực thủ”.

Hai ngày trôi qua, chàng say sưa luyện tập “Tiếp lực thủ” quên cả đói khát, quên cả mệt mỏi. Đến khi chàng luyện tập hoàn thành dừng lại, mới thấy bụng đói cồn cào, khó mà chịu đựng. Chàng đứng dậy, mau bước ra khỏi thạch thất. Chàng vốn là người bình tĩnh, đối với mọi việc xảy ra, nhận xét rất cẩn thận. Do đó, chàng hy vọng lúc này không gặp bất cứ ai. Chàng cẩn trọng lìa bỏ thạch thất tìm cái gì ăn lót dạ rồi lại cẩn thận quay về.

Hoàng Đồng đã sắp xếp tuyệt hảo. Sau khi chàng rời sơn động, cửa động liền đóng lại. Người không biết nội tình dù có đi qua cũng không phát hiện ra gì khác lạ.

Sự lo lắng của Sở Tiêu Phong không sai, chàng đã nhận ra thân ảnh thiếu

nữ áo xanh đang phi hành trên sơn nhai. Nhẹ thở dài một tiếng, Sở Tiêu Phong ẩn thân vào một nơi kín đáo. Thiếu nữ áo xanh dường như đang tìm kiếm ai, sau một lúc nàng chuyển sang hướng khác.

Sở Tiêu Phong quay về sơn động, đó cũng là ngày chàng có quyền đọc trang thứ hai của cẩm nang. Trang thứ hai cẩm nang là một trang giấy trắng viết:

“Nếu người vẫn còn ở trong thạch thất hãy mở hai cánh cửa lỗ nhỏ dưới thạch đỉnh, mùi thơm trong thạch thất sẽ nồng nàn hơn, giúp người trải qua mọi khó khăn. Lão phu dặn lại, người hãy đợi đọc trang thứ ba cẩm nang.”

Trang thứ hai ấy chỉ bảo quá đơn giản và ngầm có ý nhắc trang thứ ba mới là trọng yếu. Sở Tiêu Phong cúi thân xuống tìm kiếm dưới thạch đỉnh, quả nhiên chàng tìm thấy hai cánh cửa nhỏ xíu. Lập tức chàng mở nó ra, khói nóng xông ra và bốc lên một mùi thơm nồng nặc.

Có lẽ Hoàng Đồng đã dự liệu những chỗ thông gió trong thạch động. Vì vậy tuy khói bốc ra dày đặc, nhưng Sở Tiêu Phong vẫn thấy cảm giác thư thái. Nhìn vào thân thể Hoàng Đồng trong thạch đỉnh, Sở Tiêu Phong cảm thấy trùng trùng nghi vấn, nghĩ thầm:

- Vì sao lão Hoàng Đồng này lại an bài thế này? Lão trốn tránh tai nạn gì? Hay là lão muốn trị liệu ác bệnh gì? Một người nếu thật gặp đại hạn, dùng phương pháp này có thể tránh khỏi được ư?

Lòng chàng có muôn ngàn nghi vấn và do vậy dẫn đến muôn ngàn hiếu kỳ. Chàng đi quanh gian thạch thất cẩn thận kiểm tra mọi góc ngách, phát giác ra cái đèn lộ ra dấu vết do tay người khắc chạm nên. Điều đó chứng minh cả cái thạch động này cũng có thể do người tạo thành.

Ánh mắt Sở Tiêu Phong chuyển về thạch đỉnh, điều khả nghi nhất là cái đỉnh đá ấy, nó được tạo thành bằng loại đá gì? Khói ở tầng dưới nguyên nhân ở đâu xông lên? Hoàng Đồng là vì lão già hay vì bệnh tật? Hay là lão cố ý uống dược vật gì đó khiến bất tỉnh nhân sự? Nếu như lỗ có vật gì xâm nhập, phải chăng có ảnh hưởng rất lớn với Hoàng Đồng?

Nghĩ đến vật gì xâm nhập, đột nhiên Sở Tiêu Phong nghe có tiếng chân người vọng đến. Đó là điều thật kinh dị. Chàng vội vàng xoay thân, chỉ thấy một lão già toàn thân áo đen đứng sững ở cửa từ lúc nào. Lão già ấy không lấy gì làm cao, xem dáng người có hơi giống như Hoàng Đồng, chỉ có hơi mập mạp hơn chút đỉnh.

Sở Tiêu Phong hít một hơi dài:

- Lão nhân là ai? Vào đây làm gì?

Lão gia áo đen lạnh lùng đáp:

- Chính lão phu mới có quyền hỏi ngươi. Ngươi vào đây làm gì?

Sở Tiêu Phong ngẩn người:

- Tại hạ biết được phương pháp mở cửa, đương nhiên vào một cách dễ dàng.

Lão già áo đen nói:

- Phương pháp mở cửa là do ai nói cho ngươi biết?

Cùng với câu nói ánh mắt lão già đã nhìn thấy thân xác Hoàng Đồng. Sở Tiêu Phong ý thức sự việc không đơn giản, chàng “a” một tiếng:

- Điều ấy lão nhân không cần biết tới làm gì!

Đột nhiên lão già áo đen ngửa đầu cười lớn. Nhờ cơ hội ấy Sở Tiêu Phong trấn tĩnh, hít một hơi chân khí, chàng chậm rãi nói:

- Các hạ cười cái gì?

Lão nhân đột ngột cười đáp:

- Nơi đây vốn là nơi của ta, ta mới rời đây ba năm, không ngờ nơi đây bị chiếm đoạt. Ngươi lại còn dám vặn hỏi ngược lại ta?

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Tuy Hoàng Đồng trú ngụ quanh vùng này đã lâu, nhưng hai chân lão tàn phế, hành động bất tiện. Nơi đây dù có là thạch động thiên nhiên, nhưng vẫn phải có người bố trí, một người tàn phế không thể làm được, trừ phi có người khác giúp đỡ. Lẽ nào gian thạch động này lại thật sự của lão nhân áo đen?Ồ! Lão rời đây ba năm sao lại về đây đúng lúc Hoàng Đồng cần dùng thạch động có mười ngày. Ba năm và mười ngày khó mà so với nhau, nhưng sao lại tình cờ ba năm không trở về, lại trở về đúng ngày thứ tám trong mười ngày Hoàng Đồng cần dùng. Chẳng lẽ đúng như Hoàng Đồng nói, đại hạn khó tránh? Nếu như đúng là đại hạn, Sở Tiêu Phong ta bị đẩy vào cỏi u u minh minh này. Nếu thật sự có một sức mạnh siêu nhiên làm chủ đời người, chẳng lẽ Sở Tiêu Phong ta lại bị chi phối?

Chàng nghĩ ngợi xuất thần, trong nhất thời, quên cả trả lời câu hỏi của lão nhân áo đen. Lão nhân nhẹ thở, hỏi tiếp:

- Tiểu tử, ngươi đang nghĩ gì đó?

Chàng chậm rãi đáp:

- Nghĩ về câu nói của lão tiền bối.
- Người không tin lão phu?
- Lão tiền bối có nhận ra vị ngôi trong thạch đỉnh kia là ai không?

Lão nhân áo đen quét mắt thăm dò thân xác Hoàng Đồng một lúc rồi đáp:

- Hình như lão phu có gặp qua người ấy rồi.
- Lão tiền bối có thể nhớ đã gặp ở đâu?
- Hình như ở tại gần...

Đột nhiên lão biến sắc, lạnh lùng nói tiếp:

- Im miệng, khẩu khí của tiểu tử ngươi đường đột như thế với lão phu là có dụng tâm gì?

Chàng mỉm cười:

- Vãn bối muốn cần chứng minh một việc.
- Việc gì?
- Thạch động này thực sự là sở hữu của ai?
- Đương nhiên là sở hữu của lão phu.
- Còn cái đỉnh đá kia?
- Đương nhiên cũng là sở hữu của lão phu.

Mục quang lão nhìn qua cái đèn, nói tiếp:

- Và cả cái đèn kia cũng là sở hữu của lão phu.
- Cái đỉnh đá kia không ngừng tỏa khói, khói ấy là cái gì?
- Cái ấy lại không phải do lão phu an bài.
- Lão tiền bối, cái đỉnh đá ấy phải chăng là rất quý?

Lão nhân gật đầu:

- Nếu không vì cái đỉnh đá ấy, lão phu cũng chẳng quay về đây làm gì...

Hơi dừng lại một chút, lão tiếp:

- Cái thạch động này, lão phu có thể cho các người, nhưng cái đỉnh đá, lão phu yêu cầu người hãy lập tức đem bằng hữu của người ra.

Sở Tiêu Phong quay lại nhìn Quái Tiên Hoàng Đồng tự nghĩ:

- Lẽ nào đúng là đại hạn khó tránh...

Lão nhân áo đen lại lạnh lùng tiếp:

- Nơi ở bị chiếm, lão phu có thể không trách gì các người. Nhưng cái đỉnh đá là vật mà lão phu đã bỏ ra nhiều tâm huyết, lão phu cần mang nó đi ngay lập tức.

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Lão tiên bối có nhìn thấy rồi đấy chứ? Trong đỉnh ấy có một người.
- Lão phu nhìn thấy nên mới bảo người mang ra.
- Nhưng đó là một người bệnh.
- Lão phu biết, nếu hắn không có bệnh thì đâu có ngồi trong đỉnh đá ấy.
- Lão tiên bối đã biết người có bệnh, vì sao lại buộc tại hạ mang ra?
- Vì lão phu cũng đang rất cần cái đỉnh ấy.
- Để làm gì?
- Vì lão phu cần cứu một người. Tiểu tử, người nên biết cứu người như cứu lửa, không thể chờ đợi được.

Sở Tiêu Phong chau mày:

- Vì lão tiên bối có nợ gì người ấy chẳng?
- Lão phu nợ nần gì?

Chàng thoáng chút suy nghĩ rồi nói:

- Nếu người này bị mang ra khỏi thạch đỉnh, e rằng sẽ chết lập tức.
- Nếu lão phu không mang được đỉnh đá ấy đi, vị bằng hữu kia của lão phu cũng chết lập tức.
- Hai người, ai cũng cần sống.
- Nhưng người kia là bằng hữu của lão phu.
- Lão tiên bối, còn người này là bằng hữu của tại hạ.
- Lão phu có điều không hiểu. Tiểu tử, cái đỉnh đá này cứu mạng bằng hữu người quan trọng hay cứu mạng bằng hữu lão phu quan trọng?

Sở Tiêu Phong tự nghĩ:

- Không biết cái đỉnh đá kia có chỗ nào quý giá mà có thể cứu được người?
- Nhưng rồi không tiện hỏi, chỉ cúi đầu đáp:

- Việc đời sao mà tình cờ trùng hợp, ba năm nay lão tiên bối không quay về đây, lại nhằm đúng lúc vị bằng hữu của tại hạ cần dùng thạch đỉnh mà quay về.

Đột nhiên lão nhân áo đen bước mau tới, đồng thời gằn giọng:

- Tiểu tử, người nên nhớ Thạch đỉnh này là của lão phu, lão phu muốn mang đi, người không chịu mang bằng hữu người ra. Lão phu đành tự tay động thủ.

Sở Tiêu Phong hoành thân chặn ngang đường lão nhân:

- Xin lão tiên bối dừng bước.

Lão nhân lạnh lùng:

- Thế nào? Người muốn động thủ với lão phu?

- Không dám! Tại hạ chỉ muốn cầu xin lão tiên bối.

- Ủ! Người nói đi!

- Vị bằng hữu của tại hạ cần dùng thạch đỉnh có năm ba ngày nữa là xong. Hy vọng lão tiên bối gia hạn cho năm ngày...

Lão nhân áo đen lắc đầu:

- Năm ngày? Một ngày cũng không được.

- Thôi được. Lão tiên bối, người ấy cũng là mạng sống. Lão tiên bối đem ra, nếu người ấy chết, lão tiên bối chính là hung thủ đấy nhé.

Lão nhân áo đen nổi giận:

- Cùng lắm lão phu chỉ mang tiếng thấy người sắp chết mà không cứu, sao lại là hung thủ được?

Sở Tiêu Phong cười thầm trong bụng:

- Lão nhân này cũng là người không đến nỗi.

Liền đó, chàng ho khan một tiếng rồi nói:

- Lão tiên bối. Cứ cho là thạch đỉnh này là của lão tiên bối, nhưng bằng hữu tại hạ đã lỡ ngồi vào trong ấy. Lão tiên bối đem người ta ra, sao không bị gán tiếng là hung thủ giết người?

Lão nhân áo đen chau mày:

- Tiểu tử, người nói vậy cũng có lý đấy. Nhưng lão phu cần dùng gấp, dù mang tiếng hung thủ, nhưng lão phu vì cứu người, cứu một mạng, hại một mạng. Giữa hai điều ấy lão phu đương nhiên có quyền chọn lựa.

- Lão tiên bối, theo tại hạ chuyện này có điều không thỏa đáng.

- Có cái gì không thỏa đáng?

- Lão tiên bối đem đỉnh đá đi cứu người đã chắc gì cứu được. Nhưng lão tiên bối mà đem bằng hữu tại hạ ra, người ấy nhất định phải chết.

- Tiểu tử, ngươi có biết lai lịch cái đỉnh đá này không?

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Nếu ta nói thật, lão sẽ hỏi lời thôi rất phiền, chi bằng cứ thừa nhận để bớt lời.

Chủ ý đã định, chàng bèn gật đầu:

- Biết!

- Thảo nào, thảo nào. Vật quý như thế mà lão phu lại sơ ý không chịu cất giấu. Ôi! Đúng là lỗi của lão phu rồi.

- Cái đỉnh đá này, chúng ta chỉ dùng tối đa là năm ngày nữa, lão tiên bối việc gì không thành toàn cho chúng tại hạ?

- Lão nhân ngồi trong thạch đỉnh kia có bệnh gì?

- Bệnh rất nặng, sắp sửa tắt thở. Vì vậy nhất định phải dùng tới thạch đỉnh của lão tiên bối.

- Tiểu tử ngươi ăn nói ôn hòa có lễ, khiến lão phu lấy làm khó nghĩ quá. Lão nhân trong đỉnh là sư phụ của ngươi ư?

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Bất cứ thế nào cũng phải nhẫn nại mới được.

Chàng bèn gật đầu. Lão nhân áo đen nói:

- Nếu lão phu nhất định đem hấn ra, ngươi quyết sẽ dùng võ lực ngăn cản?

- Vâng!

- Tiểu tử, có một việc ngươi có nghĩ tới hay không?

- Là việc gì?

- Ngươi không phải là địch thủ của lão phu.

Đúng là Sở Tiêu Phong không nghĩ đến việc ấy, chàng mỉm cười:

- Về việc ấy, đúng là vãn bối chưa nghĩ tới. Nhưng dường như lão tiên bối là người nhân từ, xem ra lão tiên bối không nỡ bỏ mặc một mạng người chết.

- Ô! Lão phu khó xử quá. Thôi thế này vậy, lão phu nhường cho các người sử dụng đến giữa ngọ ngày mai.

- Không được! Lão tiền bối, nếu như lão tiền bối đã vui lòng chấp thuận tất phải xin được sử dụng năm ngày...

- Còn như lão phu không chấp thuận?

- Không chấp thuận, vẫn bối đành hết sức bảo vệ.

Chàng tuy bị bức bách nhận bữa Hoàng Đồng là sư phụ, nhưng chàng vẫn chưa thể gọi lão bằng hai tiếng “sư phụ”. Lão nhân áo đen trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tiểu tử, dùng năm ngày thì tuyệt đối không được. Tối đa lão phu chỉ có thể nhường cho người một ngày, trừ phi người có thể dùng võ công ngăn cản được lão phu mang đỉnh đá ấy đi.

- Nếu như vẫn bối không địch lại lão tiền bối thì để lão tiền bối mang đỉnh đá đi. Há chẳng là hại nhân mạng lão nhân gia sao? Còn nếu như vẫn bối thắng, lão tiền bối...

Lão nhân tiếp lời:

- Nếu người thắng là việc chẳng đáng dừng, vị bằng hữu lão phu coi như tới số chết.

- Ô, lão tiền bối. Dù chúng ta động thủ đi nữa cũng đâu gấp gáp gì ngay hôm nay?

- Không được, phải ngay bây giờ. Nếu như lão phu không thể thắng được người, người cứ yên tâm sử dụng thạch đỉnh. Mười ngày hai mươi ngày tùy ý. Còn nếu người không phải là địch thủ lão phu, cũng còn một đêm và nửa ngày cho người. Người có thể nghĩ ra cách khác cứu sư phụ người.

- Thôi được. Nếu như lão tiền bối nhất quyết động thủ, vẫn bối xin cung kính tuân mệnh.

Sắc mặt lão nhân áo đen lộ vẻ vui mừng:

- Tiểu tử, người thật dám động thủ với lão phu ư?

Chàng khiêm tốn đáp:

- Thực sự vẫn bối không mong động thủ, nhưng nếu bị lão tiền bối bức bách thái quá, vẫn bối không còn cách nào khác.

Lão nhân cười nhạt:

- Lời người thường nói “hạ thủ không lưu tình”, lão phu xuất thủ, vạn nhất lỡ đả thương người, hy vọng người chớ oán lão phu.

- Không bao giờ. Xin lão tiền bối cứ thi triển bản lãnh. Nếu lỡ đả thương văn bối, văn bối chỉ tự trách mình học nghệ chưa tinh, chứ không dám oán hận lão tiền bối hạ thủ vô tình.

Lão nhân áo đen thở dài:

- Tiểu tử, lão phu thực sự rất thích thú người, không muốn đả thương người. Chúng ta hãy nên đánh tới thì dừng tay.

- Đa tạ lão tiền bối, xin mời xuất chiêu!

Tay phải lão nhân áo đen lay động định xuất chưởng, đột nhiên thu lại hỏi:

- Tiểu tử, về môn võ công nào người thành tựu cao nhất?

- Văn bối xin thú thật, văn bối tâm đắc nhất là kiếm pháp.

- Kiếm pháp ư?

- Vâng, phải chăng kiếm pháp lão tiền bối cũng rất cao?

- Bất cứ môn nào lão phu cũng tự tin thừa sức ứng phó. Bất quá kiếm pháp là binh khí. Chỉ sợ quá hung hiểm, nhưng người nếu tin kiếm pháp người là cao nhất, đương nhiên lão phu không đề xuất môn khác nữa làm gì.

- Xin lão tiền bối chớ lo. Về quyền chưởng, văn bối cũng có đủ sức ứng phó.

Lão nhân trầm ngâm thoáng qua, rồi nói:

- Thế này vậy. Nếu như lão phu dùng quyền chưởng mà thắng người thì lòng người không phục, thì sau đó chúng ta sẽ thử kiếm lần nữa.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Lão lớn lối tự cao ngần ấy, có lẽ võ công tất phải tinh thâm. Ta không thể không lưu tâm.

Hít một hơi chân khí, chàng gạt đầu:

- Đa tạ! Xin theo lời chỉ dạy của lão tiền bối.

Đột nhiên lão nhân áo đen nhảy tới nửa bước, nói:

- Tiểu tử, đến đây xuất thủ đi, lão phu sẽ nhường cho người ba chiêu.

Sở Tiêu Phong mỉm cười, tung thân đến đánh liền một chưởng. Lão nhân đột ngột chuyển nghiêng tránh chưởng ấy, quả nhiên không trả đòn. Song chưởng tả hữu Sở Tiêu Phong đánh liên hoàn liên tiếp hai chưởng, buộc lão nhân phải lùi

lại một bước. Lão nhân áo đen có phần kinh ngạc, gượng cười:

- Hay lắm! Tiểu tử ngươi khá lắm, khá lắm!

Sở Tiêu Phong nhắc:

- Lão tiên bối, đã hết ba chiêu. Lão tiên bối có thể xuất thủ.

- Lão phu biết.

Sở Tiêu Phong hít một hơi chân khí tay hữu giờ lên, khoa tâm chưởng đảo lộn đánh tới. Lão nhân áo đen tay hữu cũng đưa lên, năm ngón tay đảo nghiêng mau như điện chớp, chụp vào Uyển mạch chàng. Sở Tiêu Phong trầm tay thu chưởng, triển khai tấn công chớp nhoáng. Chỉ trong chốc lát chàng đã tấn công mười bốn chưởng.

Sắc mặt lão nhân ngưng trọng, quyền chưởng tăng thêm sức mạnh. Hai người trao đổi quyền cước trong nháy mắt đã qua hai trăm chiêu vẫn bất phân thắng bại. Đột nhiên Sở Tiêu Phong tấn công hai chưởng rồi dừng tay:

- Lão tiên bối, xin dừng tay.

Lão nhân kinh ngạc:

- Chúng ta chưa phân thắng bại, sao lại dừng tay?

- Trước khi chúng ta động thủ còn quên một chuyện.

- Là chuyện gì?

- Qui định chiêu số.

- Qui định chiêu số ra sao?

- Trước khi chúng ta động thủ, nên qui định chỉ trong vòng hai trăm chiêu đánh đến lúc ấy nên dừng tay.

- Thế thì làm sao quyết định ai là người thắng?

- Đương nhiên vẫn bối là người thắng.

- Tiểu tử, ngươi nói vậy là sao?

- Lão tiên bối niên cao đức trọng. Nếu như trong vòng hai trăm chiêu mà không thủ thắng được vẫn bối, há chẳng phải là điều đáng ân hận lắm sao?

- Ân hận hay không mặc kệ. Chúng ta quyết phải phân cho được thắng bại.

Sở Tiêu Phong nói tiếp:

- Lão tiên bối, cứ coi như lão tiên bối nhường nhịn vẫn bối. Nếu như chúng

ta đánh nữa, e rằng phải lâm vào tình cảnh quyết sinh tử. Lúc ấy vẫn bối biết làm sao?

Lão nhân áo đen lại thở dài một tiếng rồi nói:

- Tiểu tử ngươi nói cần dùng thạch đỉnh mấy ngày?
- Tối đa năm ngày.

Lão nhân không nói một lời, chuyển thân cực mau bỏ đi ra cửa thạch động. Sở Tiêu Phong sực nhớ ra, chàng còn chưa thỉnh giáo tính danh lão nhân, nhưng lão nhân đã đi không biết về hướng nào. Chàng nhè nhẹ thở phào, đưa tay chùi mồ hôi trên trán tự nghĩ thầm:

- Xem ra trong cõi u u minh minh cũng phải có lực lượng nào đó là chủ tế vạn vật.

Qua trận giao chiến vừa rồi, nhất là mấy chục chiêu cuối cùng hai người đều sử dụng toàn lực giao đấu. Sở Tiêu Phong cảm thấy có hơi mệt mỏi, chàng đã hồi tưởng lại võ công chiêu số trong vô danh kiếm phổ của lão giữ ngựa họ Lục đem ra ứng dụng thực tốc. Đó là những chiêu số rất kỳ ảo, phát huy uy lực cực lớn trong lúc động thủ.

Tẩy sạch tạp niệm ngôi hoành chân dưới đất, Sở Tiêu Phong nhắm mắt điều tức. Trong cảnh mộng lung, chàng nhận ra có âm thanh nho nhỏ vọng đến bên tai. Sở Tiêu Phong hít dài chân khí hỏi:

- Là người nào?
- Ta đây!

Một âm thanh nữ nhân vọng đến, không cần mở mắt nhìn, Sở Tiêu Phong cũng nhận ra đó là thiếu nữ áo xanh, chàng hỏi liền:

- Cô nương đến đây làm gì?

Thiếu nữ hồn nhiên đáp:

- Tìm các hạ, tìm khó quá, khó quá!
- Tìm tại hạ có việc gì?

Thiếu nữ áo xanh không thể nhìn rõ thần sắc Sở Tiêu Phong, thậm chí đến âm giọng cũng không nhận ra. Nàng cười đáp:

- Là do Âu Dương bá bá sai ta đi tìm các hạ đấy.

Sở Tiêu Phong mở hai mắt, chỉ thấy khuôn mặt thiếu nữ tươi cười rạng rỡ,

nụ cười nàng thuần chân rất dễ làm lòng người xúc động. Nàng xác thực là một nữ hài tử mỹ lệ, chỉ vì nàng mặc một cái áo quá rộng và đầu tóc không chải chuốt kỹ, nên có che giấu đi vẻ thiên hương quốc sắc, che giấu đi những nét mỹ lệ rực rỡ của nàng. Sở Tiêu Phong nhìn nàng đúng lúc nàng đang mỉm cười, chàng từ từ đứng dậy:

- Âu Dương lão tiên bối tìm tại hạ có chuyện gì gấp?

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu:

- Ta không biết. Bá bá cần ta tìm gấp các hạ, ta chỉ biết tìm các hạ thế thôi.

- Cô nương, trong vòng năm ngày nữa tại hạ không thể rời bỏ nơi đây. Cô nương hãy về báo với lão tiên bối một tiếng.

- Ta có thể ở lại đây với các hạ được không?

Sở Tiêu Phong lắc đầu:

- Không được.

Thiếu nữ không nói gì, chuyển thân bỏ đi. Sở Tiêu Phong động tâm, nghĩ thầm:

- Ta đối với nàng lãnh đạm như thế, chẳng lẽ làm nàng buồn lắm sao?

Tâm niệm chuyển động, chàng cao giọng gọi:

- Cô nương quay lại đã!

Vừa nghe câu gọi, thiếu nữ đã vội quay về tới cửa thạch thất. Nét mặt nàng tươi tỉnh khả ái, từ từ hỏi:

- Các hạ gọi ta quay lại đấy ư?

Sở Tiêu Phong thấy thần sắc nàng như thường, tự trách thầm:

- Xem ra chính ta quá đa nghi.

Trong nhất thời, chàng không biết nói gì với nàng, liền thuận miệng hỏi:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết tên được chăng?

Thiếu nữ áo xanh vẫn cười tươi:

- Tên ta Bội Ngọc, Âu Dương Bội Ngọc.

- Cô nương cùng có họ Âu Dương à?

- Vâng!

- Cô nương và Âu Dương lão tiên bối quan hệ ra sao?

- Không quan hệ gì cả. Khi dưỡng mẫu ta còn sống chẳng cho ta nói chuyện gì với Âu Dương bá bá cả.

Sở Tiêu Phong gật đầu. Âu Dương Bội Ngọc nói tiếp:

- Âu Dương bá bá rất yêu quý ta. Bá bá thường thường vẫn ngấm lén dạy ta võ công, dù dưỡng mẫu không bằng lòng cho ta học, dưỡng mẫu chỉ dạy ta mỗi một chuyện.

- Là chuyện gì?

Âu Dương Bội Ngọc có hơi do dự:

- Khi dưỡng mẫu ta sắp chết mới dặn ta không được nói cho ai biết, nhưng vì các hạ hỏi, tự nhiên ta phải nói với các hạ.

- Nếu cô nương không thể nói ra, xin cứ im lặng.

- Kỳ thật, ta suy nghĩ rất lâu mà không hiểu vì sao lại không thể nói với người về chuyện ấy.

Sở Tiêu Phong bị kích thích tính hiếu kỳ, chàng hỏi:

- Thế thì là chuyện gì?

Âu Dương Bội Ngọc nói:

- Nói ra cũng chẳng có gì kỳ quái. Dưỡng mẫu chỉ dạy ta mỗi một cách ngồi thiền định mà thôi.

- Ngồi thiền định mà có gì không thể nói ra cho ai biết?

- Dưỡng mẫu ta bảo, càng không được nói với Âu Dương bá bá và Quái bá bá.

- Ô! Trừ ngồi thiền định ra, còn có gì nữa không?

- Dưỡng mẫu dạy ta học chữ. Vì vậy, ta biết rất nhiều mặt chữ.

- Và phải chăng cô nương cũng đã đọc rất nhiều sách?

- Không. Ta chỉ biết chữ đơn vì dưỡng mẫu chỉ dạy ta bằng cách viết xuống đất, ta thuộc rồi liền xóa đi.

- Ô! Sao dưỡng mẫu không mua sách cho cô nương đọc?

- Dưỡng mẫu không muốn cho ai biết ta biết đọc chữ và cũng chẳng muốn ai biết bà đã truyền dạy cho ta cách ngồi thiền định.

- Âu Dương cô nương, chuyện ấy có gì bí mật, tại hạ nghĩ không ra.

- Chính ta cũng chẳng thèm nghĩ đến chuyện ấy nữa.
- Cô nương không nghĩ tới ư?
- Sở công tử, chuyện ấy có gì hay mà nghĩ? Lời dưỡng mẫu nói với ta, phải chăng là đáng tin?
- Cô nương nên tin.
- Nếu đã tin thì ta chẳng nên nghĩ ngợi gì nữa phải không?
- Có lẽ cũng phải.
- Thế nhưng ta đã nói cho các hạ nghe chuyện ấy. Vì dưỡng mẫu ta, ta cầu xin các hạ đừng nói ra với ai nhé.
- Vâng, tại hạ chấp thuận.
- Các hạ còn chuyện gì hỏi ta nữa không?
- Không!
- Ta có nên đi khỏi nơi đây không?
- Nên!

Âu Dương Bội Ngọc cười, nụ cười có chút mê hồn lại có chút thê lương, từ từ nàng chuyển thân bước đi. Sở Tiêu Phong nhận ra nét mặt buồn bã của nàng, chàng cơ hồ sắp buột miệng gọi nàng quay lại, nhưng lời vừa đưa tới miệng lại vội nuốt xuống.

Thân ảnh Âu Dương Bội Ngọc dần khuất, Sở Tiêu Phong nhẹ thở dài một tiếng, từ từ ngồi xuống lấy chút trái cây rừng ăn vài miếng nhìn ra sắc trời, chàng còn phải đợi mấy giờ nữa. Tuy chỉ là mấy giờ nhưng Sở Tiêu Phong có cảm giác thời gian đi rất lâu. Sở Tiêu Phong nôn nóng đi quanh cái đỉnh đá. Không biết đi bao nhiêu vòng mới đến lúc mở cấm nang, chàng nhẹ thở phào mở ra trang thứ ba. Trang ấy viết:

“Hãy quay đầu nhìn xem có ai khác trong thạch thất này không?”

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Họ có đến đây hơi sớm, bây giờ đâu còn ai nữa?

Tâm niệm chuyển động, chàng không kiềm chế được, vô tình quay đầu lại nhìn. Chợt thấy Âu Dương Bội Ngọc miệng cười hàm tiếu đang đứng ngoài cửa động.

Sở Tiêu Phong chấn động trong lòng hỏi liền:

- Cô nương quay lại làm gì?

Trong tay Âu Dương Bội Ngọc cầm một bầu nước, đáp:

- Ta nghĩ các hạ nhất định khát nước lắm, đem tới cho các hạ chút ít nước đây.

Sở Tiêu Phong thở dài thâm nghĩ:

- Đây đúng là trời đất sai khiến sao mà khéo hợp thế!

Chàng cúi đầu đọc tiếp:

“Nếu như có một người ở bên ngoài, người ấy lại là Âu Dương Bội Ngọc, người cần nên vì ta làm một việc.”

Lòng Sở Tiêu Phong cực kinh dị ngẩng người nhìn quyển cẩm nang trong tay, hai tay chàng hơi run lên. Đây là quyển cẩm nang dự bị từ trước. Vả chăng, nó luôn luôn cất giữ trong người chàng, không thể bị ai tráo đổi được. Chàng lại đọc tiếp:

“Hãy giữ nữ tiểu tử ấy lại đây để nàng thừa kế y bát của ta. Nếu như không phát hiện ra nữ hài tử ấy, người hãy mở trang kếp của trang thứ ba. Còn như có cô ta thì hãy nài nỉ cô ta thay người ở đây, việc duy nhất của người là cố thuyết phục cô ta thay người. Dường mẫu cô ta đã chết, cô ta cô độc không nơi nương tựa, nhưng sự xuất hiện của cô ta đã làm hỏng việc gần hoàn tất của ta, cô ta phải có trách nhiệm tiếp tục di chí của ta.”

Đọc xong những hàng chữ, Sở Tiêu Phong cũng lấy lại được bình tĩnh. Khẩu khí trong những lời Hoàng Đồng để lại hiển nhiên là đã nói rõ lão đã có chuẩn bị, sự xuất hiện của Âu Dương Bội Ngọc chưa phải là kết luận duy nhất. Đồng thời, Sở Tiêu Phong còn hiểu rõ một chuyện khác nữa. Lời cần nói chân chính của Hoàng Đồng là ghi trong trang kếp của tờ thứ ba, nhưng chàng biết mình không nên đọc nữa.

Đưa tay vẫy một cái cho Âu Dương Bội Ngọc bước đến:

- Ta đến không đúng lúc ư?

Tất cả đều thành sự thật, Sở Tiêu Phong cười ôn hòa:

- Không phải. Cô nương hãy nhìn những chữ này.

Âu Dương Bội Ngọc đưa tay đón lấy ngưng mắt đọc. Nàng biết khá nhiều mặt chữ, nhưng chưa bao giờ đọc những câu dài thế này. Đây là lần đầu tiên nàng đọc được. Do đó, phải cố công lắm, mất một thời gian lâu mới hiểu hết sự

việc. Sở Tiêu Phong hỏi:

- Cô nương hiểu chứ?

Âu Dương Bội Ngọc gật đầu:

- Hiểu!

- Cô nương có vui lòng ở lại đây không?

- Các hạ nói đi, ta có nên ở lại đây không?

- Cô nương nên ở lại, cô nương đã đủ sức đọc sách. Hoàng Đồng có để lại một hòm sách, cuốn nào cũng viết rất minh bạch, cô nương tất sẽ hiểu rõ.

Âu Dương Bội Ngọc gật đầu:

- Được! Ta sẽ ở lại đây!

Sở Tiêu Phong nhìn nét mặt nàng đầy nét hân hoan, lòng chàng như được an ủi rất lớn. Nhẹ thở dài một tiếng, giao lại quyển cẩm nang cho nàng, rồi nói:

- Cô nương đã bằng lòng, cứ chiếu theo dạy bảo trong cẩm nang mà làm.

- Ta hiểu, các hạ cứ yên tâm!

- Tại hạ xin cáo từ.

Âu Dương Bội Ngọc hạ âm thanh xuống:

- Sở công tử. Sau này các hạ có thể đến gặp lại ta không?

Sở Tiêu Phong nhớ đến cách bày bố của Hoàng Đồng, hình như có vẻ muốn chống lại thiên cơ, kết quả sau này khó mà dự liệu. Chàng bất giác buồn bã nhẹ thở dài:

- Bội Ngọc cô nương! Tại hạ đáng lẽ cũng nên ở lại đây, nhưng tại hạ còn quá nhiều việc cần làm. Hy vọng cô nương có thừa dũng khí tiếp nhận trọng trách.

Âu Dương Bội Ngọc cười tươi:

- Ta chẳng có gì sợ hãi, đừng lo lắng vì ta.

Sở Tiêu Phong tiếp lời:

- Bội Ngọc, Quái Tiên Hoàng tiền bối hiện tại hơi thở chỉ như tơ mỏng, có thể chết bất cứ lúc nào. Cô nương chỉ là một nữ hài tử làm bạn với người sắp chết ở tại tiểu động này, trong lòng không sợ gì ư?

- Ta không sợ. Xưa kia, khi dưỡng mẫu ta chết, ta ở lại bên xác bà ta bốn

tháng trời, chẳng sợ hãi chút gì cả.

- Hay lắm! Hoan nghênh cô nương đã tìm tại hạ.

Âu Dương Bội Ngọc mặt tươi như hoa, đưa tay vén tóc:

- Ta đã đọc trang cẩm nang này rồi, ta hiểu ý trong ấy, sẽ tận lực làm theo. Các hạ hãy yên tâm. Khi nào xong việc, ta sẽ lại đi tìm các hạ đấy.

- Bội Ngọc cô nương, xin hãy bảo trọng.

- Ta rất vui vẻ, sau này chúng ta sẽ thường gặp nhau nhé!

Sở Tiêu Phong cung tay lui ra ngoài. Tính toán lại ngày hẹn với Bạch Mai còn sớm một ngày, chàng vốn là người cẩn thận, nên tìm đến chỗ ước hẹn quan sát qua, rồi mới quay người vào khu rừng tìm một nơi kín đáo ẩn thân.

Sở Tiêu Phong hiểu rất rõ, sau đại biến của Vô Cực Môn, bản thân chàng đã bị cuốn vào cục thế đại hỗn loạn. Tháng ngày còn lại chẳng những hai vai gánh vác trách nhiệm trọng đại, mà còn phải bốn ba khắp nơi đập khắp hiểm ác biến hóa. Như vậy chẳng những cần có tâm trí cẩn mật, mà còn cần có võ công cực thâm hậu. Chàng bắt đầu hận bản thân tại sao khi học võ lại không tận tâm tận lực.

Sách đến khi cần dùng mới thấy ít, đến lúc gặp kẻ địch mới biết rằng mình yếu. Đến lúc này Sở Tiêu Phong mới tiếc thời giờ, chàng không muốn để phí một chút thời giờ nào nữa cả. Một đêm nửa ngày, chẳng những Sở Tiêu Phong khổ luyện tiếp tục thủ pháp “Tiếp lực thủ” của Âu Dương tiên sinh, mà còn luyện tập cả kiếm trong vô danh kiếm phổ của lão Lục. Kiếm pháp Sở Tiêu Phong vốn đã có căn cơ thâm hậu, nên lần luyện tập này lập tức có cảm giác diệu dụng vô cùng, thâm ảo tuyệt kỳ, hơn cả Thanh Bình kiếm pháp. Trong mười mấy giờ chàng hoàn toàn không nghỉ ngơi, mồ hôi thấm ướt áo. Cho đến giữa trưa ngày thứ hai chàng mới quay về nơi đã ước hẹn với Bạch Mai.

Bạch Mai đến đúng hẹn, vừa nhìn thấy Sở Tiêu Phong, lão nhân kinh hãi. Chỉ xa mới mười ngày, chẳng những Sở Tiêu Phong gầy đi nhiều, mà sắc mặt còn buồn bã, mồ hôi đầm người. Chàng vốn là người yêu sự sạch sẽ, nhưng xem ra trong hơn mười ngày nay đến tắm rửa chàng cũng không tắm lần nào. Bạch Mai chau mày hỏi:

- Hàỉ tử, có việc gì xảy ra vậy?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Không có gì, vẫn bối rất khỏe.

- Người gầy đi nhiều đó, toàn thân mồ hôi bắn tựa hồ chưa hề tắm qua.
- Vâng, mấy hôm nay vẫn bối bận rộn quá.
- Có chuyện gì mà bận rộn đến tắm rửa cũng không?
- Mấy hôm nay quả thật bận rộn đến quên cả ăn mấy lần, ngủ mấy lần. Chỉ khi nào quá mệt, vẫn bối mới nghỉ một chút.
- Ô! Hải tử, có thể cho ta biết mấy hôm nay người đã làm những gì mà đến nỗi quên cả ăn, ngủ?

Chàng rất thành thật:

- Vẫn bối luyện võ công.
- Bạch Mai mỉm cười hòa dịu không hỏi tiếp mà lại chuyển đề tài:
- Quái Tiên Hoàng Đồng sao rồi?
 - Hiện tại lão nhân chẳng khác gì đã chết, nhưng lại chẳng giống với chết thật.
 - Người ấy ma ma quỷ quỷ, rốt cuộc toàn là huyền học, dị sự. Mặc kệ lão, chúng ta về mau đi. Người cần phải tắm rửa, ngủ một giấc cho khỏe.
 - Lão tiền bối, chúng ta ở tại nơi nào?
 - Cái Bang đã an bài cho chúng ta hoàn tất, chọn thuê cho chúng ta một tòa đại viện.
 - Lão tiền bối, mấy hôm nay có phát giác gì khả nghi không?
 - Không. Cái Bang sai rất nhiều đệ tử canh gác cho chúng ta.
 - Lão tiền bối cứ đi trước, vẫn bối đi theo sau, giữ một khoảng cách.

Bạch Mai kinh ngạc:

- Hải tử, người...

Sở Tiêu Phong tiếp lời:

- Vẫn bối đề phòng có người ngầm theo dõi chúng ta.
- Được! Hải tử, Phong nhi có nói sau này Vô Cực Môn có phát dương được hay không và thù lớn của sư phụ có báo được hay không, toàn là nhờ cậy vào nơi người. Xem ra nó nói không sai.
- Sư mẫu quá coi trọng vẫn bối.

Bạch Mai đột nhiên cười lớn:

- Hải tử, phải chăng con bị trục xuất khỏi Vô Cực Môn không?

Chàng đáp:

- Hình như là thế.

- Như vậy có lẽ tốt hơn, lão phu xưa nay rất ghét cái gọi là qui giới của các môn phái. Chỉ cần việc làm chúng ta ngửa lên không thẹn với trời, cúi xuống không ngượng với đất, còn phải dùng tới thủ đoạn cũng chẳng phải là việc hay ho gì. Nếu như người bị trục xuất môn phái, hành động e rằng còn tự do hơn nhiều.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Ân tình sư phụ sâu như biển, văn bối không dám quên một ngày. Vì muốn dễ dàng tìm ra nội tình đại cừu của sư môn, văn bối xin nguyện làm tất cả.

- Được! Lão phu sẽ đi trước, người cứ theo sau. Nhưng giang hồ hiểm trá, người nên cẩn thận lưu tâm chớ để cho người phát hiện.

- Văn bối tự biết cẩn thận.

Bạch Mai không nói gì nữa, chuyển thân tiến lên trước. Quả nhiên Sở Tiêu Phong cực kỳ cẩn thận đi theo sau xa xa.

Vào đến thành Tương Dương, Bạch Mai thừa cơ hội đông người xoay đầu nhìn hai lần không hề phát hiện ra Sở Tiêu Phong, trong lòng tán thán thầm:

- Tiểu tử này quả là không kém!

———— o0o ————

Các người trong Vô Cực Môn được ở tại một ngõ khá lớn ở Nam Đại Nhai, nơi đây là khu giàu có trong phủ Tương Dương, nhà nào cũng kín cổng cao tường. Bạch Mai gõ mạnh vào cửa, cửa mở rộng. Bạch Mai lách thân vào, cửa lập tức đóng lại.

Đó là một tòa đại viện có ba dãy riêng biệt, các môn hạ Vô Cực Môn ở đây, có đủ tiền viện hậu viện, và có cả ba tên đệ tử Cái Bang canh giữ. Bạch Phong, Thành Trung Nhạc, Đồng Xuyên đã đều ở trong sảnh chờ đợi. Nhìn thấy một mình Bạch Mai về, ai nấy ngẩn người.

Đồng Xuyên là người đầu tiên không thể kềm chế, bật hỏi:

- Bạch lão gia, Tiểu Phong đâu?

----o0o----

HỒI 6

Sát Khí Trương Dương Thành

B

ạch Mai đáp:

- Không cần lo cho y. Hài tử ấy với chúng ta còn tinh minh gấp bội.

Bạch Phong vội nói:

- Gia gia, đừng an ủi chúng con, phải chăng không gặp y? Ôi! Có tinh minh cách mấy cũng vẫn chỉ là một hài tử mà thôi.

Bạch Mai mỉm cười:

- Nhưng với tài tuệ, trí lực y so với kinh nghiệm lão luyện của ta quyết không kém.

Thành Trung Nhạc xen lời:

- Bạch tiên bối, nói vậy là sao?

Bạch Mai chỉ cười:

- Các người cứ yên tâm. Tình hình ra sao đợi y sẽ tự kể cho các người nghe.

Bạch Phong than:

- Con đã mất Lãnh Cường, lại thất lạc Nhất Chí, con không muốn có gì xảy ra cho Tiêu Phong. Gia gia...

Bỗng thấy nhân ảnh lướt qua, Sở Tiêu Phong như ngôi sao xẹt rơi vào trong đại sảnh, hai mắt chàng có ngấn lệ quỳ xuống đất:

- Đa tạ sư mẫu quan tâm. Đệ tử chưa bị hao tổn gì.

Một là thân pháp Sở Tiêu Phong quá ảo diệu, hai là vì ai nấy đều chuyên tâm bàn luận, không nghe được âm thanh Sở Tiêu Phong. Bạch Phong ngăn người:

- Tiêu Phong, con sao lại đến nỗi này? Mau đứng dậy đi, nói cho ta biết...

Lời của bà, sắc diện của bà hiển lộ sự quan tâm tha thiết. Đồng Xuyên bước tới đưa tay đỡ Sở Tiêu Phong. Sở Tiêu Phong đứng dậy đưa tay chùi nước mắt mỉm cười nói:

- Đa tạ sư mẫu, đại sư huynh...

Chàng xoay thân lại cung kính thi lễ với Thành Trung Nhạc:

- Sư thúc an khang!

Bạch Mai khẽ cười:

- Các người không biết Tiêu Phong chịu gian khổ bao nhiêu, y bận luyện võ công đến độ không có thời gian ăn, ngủ. Thậm chí đến cả tắm rửa cũng không.

Lão nhân giãn lược kể nội tình không để cho ai mở lời, rồi lại vội thúc giục:

- Hải tử, không có ai theo dõi chúng ta chứ?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Có!

Bạch Mai ngẩn người:

- Sao? Thực là có người theo dõi chúng ta ư?

- Vâng. Cách theo dõi của chúng rất khéo léo, sau khi chúng ta vào thành mới lộ diện.

Bạch Mai “a” một tiếng:

- Là những người thế nào?

- Trong lộ trình ngăn ngủi, chúng ba lần đổi người khác nhau, đủ biết chúng rất ư cẩn thận.

- Thật là ngoài dự liệu của lão phu.

- Văn bối cơ hồ suýt nữa là bỏ sót chúng, đến lúc chúng dừng lại chốc lát ở cửa đại môn, văn bối mới sức hiểu ra.

- Lợi hại thật! Lão phu bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, không dè lại bị chúng qua mặt.

- Vì vậy văn bối mới vòng lại sau lưng chúng rồi mới về đây.

Thành Trung Nhạc hỏi:

- Tiêu Phong, khi sư diệt về đây có bị chúng nhìn thấy không?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Không!

Bạch Mai dường như vẫn chưa thỏa mãn, lão căn dặn:

- Hải tử, nói rõ xem nào. Khi ta vào thành rồi, sau lưng mười trượng có ai nhìn thấy ta?

- Đó là một phụ nhân trung niên bình thường.

Bạch Mai trầm ngâm một lát, rồi hỏi:

- Phải chăng người ấy dùng lụa đen búi tóc và y phục màu kim?

- Vâng! Đúng là phụ nhân ấy, y thị đứng ở cửa nhà một lúc rồi mới từ từ bỏ đi.

- Có nhìn thấy đệ tử Cái Bang không?

- Không. Đáng lẽ họ phải phát giác, chỉ cần họ để ý một chút thì chẳng khó khăn gì.

Bạch Mai nhẹ thở phào:

- Tiểu tử, xem ra ta lão luyện giang hồ mà không tinh ý bằng con.

- Văn bối bất quá chỉ gặp may thế thôi.

Thần sắc Bạch Mai nghiêm trọng, lạnh lùng nói:

- Phong nhi, Trung Nhạc. Các người hãy dụng tâm nghe rõ, có lẽ vì lão sơ hốt có thể làm tiết lộ nơi ở của các người. Bắt đầu từ bây giờ tất cả phải cẩn thận hơn nữa.

Sở Tiêu Phong vội nói:

- Lão tiền bối. Không biết chúng có biết nhân số của chúng ta hay không?

- Bọn chúng đã theo dõi chúng ta từ khi Cái Bang dẫn chúng ta về đây. Theo tình hình hiện nay, chúng chưa thỏa mãn dù đã cướp được Nhất Chí.

Bạch Phong vội xen lời:

- Ý của gia gia phải chăng là nói chúng muốn đối phó với cả chúng ta?

Bạch Mai nói:

- Rất có khả năng ấy. Xem ra hai việc ấy đại khái không phải do chúng có ý hợp tác, mà còn có một nhân vật thế lực nào đó lợi dụng cơ hội.

- Long Thiên Tường và bọn người hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang hoàn toàn không có quan hệ sao?

- Chuyện đã qua khó mà khẳng định. Nhưng lấy hiện tại mà xét, đến tám chín phần mười là không cùng một bọn. Chỉ vì chúng lợi dụng cơ hội ấy mà thôi.

Thành Trung Nhạc nghi vấn:

- Mục đích của chúng không có giống nhau sao?

Bạch Mai gật đầu:

- Đúng, không giống. Long Thiên Tường là vì Phong nhi, nghĩa là vì tình thù riêng. Còn bọn người kia lại là vì muốn tiêu diệt Vô Cực Môn.

Bạch Phong hồi hộp nói:

- Nhưng bọn đó là ai? Nhiều năm Lãnh Cương quy ẩn, rất ít xâm phạm tới ai. Vả chăng, tuy Vô Cực Môn cũng có chút ít tiếng tăm, nhưng cũng chưa thể gọi là đại môn phái. Tại sao chúng lại đối phó với Lãnh Cương như thế?

Bạch Mai đáp:

- Việc này con nên suy nghĩ kỹ một chút ắt biết. Vô Cực Môn tuy không phải là đại môn phái, nhưng được Lãnh Cương tạo thành một môn phái có tương lai ngày càng lớn.

Lão đưa mắt nhìn Sở Tiêu Phong, Đồng Xuyên và Thành Trung Nhạc, rồi tiếp:

- Và các môn đệ đều được bậc nhân tài đệ nhất võ lâm, được Lãnh Cương thu làm đệ tử. Nếu cho họ thời gian mười năm nữa, Vô Cực Môn tất phải trở thành môn phái lớn nhất võ lâm.

Thành Trung Nhạc tiếp lời:

- Lão tiền bối nói vậy phải chăng bọn đang tâm tiêu diệt chúng ta rất khó tìm ra?

- Việc này mới nhìn qua tưởng rằng không khó gì tìm được hung thủ, nhưng suy nghĩ cho kỹ lại chúng thật đã có mười mấy năm công phu, nên kế hoạch vô cùng chu đáo.

Sở Tiêu Phong nói:

- Theo văn bối, chúng ta nên phân tán, chỉ sai một hai người theo dõi chúng, sau khi tìm rõ được lai lịch chúng mới ra tay.

Bạch Mai khen:

- Hay lắm! Ta sẽ báo cho Dư đà chủ một tiếng để y sai mấy đệ tử theo giúp con.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Cái ấy không cần. Lão tiền bối có thể thông báo cho Cái Bang, yêu cầu họ chú ý hơn. Còn như văn bối chỉ muốn một mình hành động.

Bạch Mai gật đầu:

- Được. Nếu như trước đây hai ngày, ta tuyệt đối không đồng ý cho người đơn độc một mình. Hiện tại ta rất yên tâm.

- Cái Bang đã hành động, con nghĩ tất nhiên sẽ dẫn tới phản ứng của đối phương. Đến lúc ấy hy vọng văn bối cũng sẽ phát hiện ra ít nhiều dấu vết.

Đột nhiên Bạch Mai thở dài một tiếng:

- Hài tử, tuy người có trí tuệ hơn người, nhưng ta vẫn chưa yên tâm vì người hành động đơn độc.

Đồng Xuyên xen vào:

- Lão tiền bối, hay là văn bối và Tiêu Phong cùng chung hành động nên chăng?

Bạch Mai lắc đầu:

- Không được. Người là chủ công môn nhân Vô Cực Môn, còn có nhiều việc. Nếu người xuất đầu lộ diện, đâu có thể thoát thân khỏi nơi đây.

Đồng Xuyên đáp:

- Lão tiền bối dạy đúng lắm.

Bạch Phong xen lời:

- Gia gia, gia gia đồng ý cho Tiêu Phong một mình đối phó với kẻ địch ư?

Sở Tiêu Phong vội nói:

- Sư mẫu, hành động của đồ nhi là chỉ ngấm theo dõi địch nhân chứ đâu có xung đột gì với bọn chúng?

Thành Trung Nhạc góp thêm ý:

- Sư tẩu, tiểu đệ sẽ đi cùng với Tiêu Phong.

Bạch Mai lại lắc đầu:

- Trung Nhạc, không cần đâu. Cứ để y đi một mình, chúng ta chỉ nên phối hợp không nên khiến chúng kinh động. Cứ để Tiêu Phong ngấm theo dõi.

Bạch Phong thở dài:

- Tiêu Phong, con đừng phụ nhĩa ý của sư mẫu nhé.

Bạch Mai giục:

- Hài tử, người đi đi.

Bạch Phong nói:

- Gia gia, coi người ngợm y như thế kia, nên cho y tắm rửa thay quần áo đã.

Bạch Mai mỉm cười:

- Cứ để y như vậy, càng dễ qua mắt bọn chúng.

- Ôi, Tiêu Phong, con nên cẩn thận nhé. Nếu lỡ xảy ra chuyện gì, hãy trở về đây ngay.

Sở Tiêu Phong cung kính:

- Đồ nhi tự biết, sư mẫu ở lại vạn an. Đồ nhi xin đi!

Bạch Phong khẽ xua tay, Sở Tiêu Phong xoay qua thi lễ với Thành Trung Nhạc và Đồng Xuyên rồi mới chuyển thân đi ra. Nhìn theo bóng chàng khuất hẳn, Bạch Mai chậm rãi nói:

- Phong nhi, phụ thân đi báo với Cái Bang, con hãy chuẩn bị.

Bạch Phong đáp:

- Gia gia, chúng ta chuẩn bị những gì?

- Chúng ta chuẩn bị náo động thành Tương Dương.

- Ô!

Thành Trung Nhạc nói:

- Để chúng chú ý đến ta chăng?

- Đúng. Lão phu cần Cái Bang sai người ở trong bóng tối ngấm theo dõi tìm ra lai lịch của chúng.

- Đã có người Cái Bang ngấm theo dõi, tại sao lại còn sai Tiêu Phong ra đi?

- Nhân lực của chúng ta không đủ.

Bạch Phong gật đầu không nói, bà đã mất phu quân, con trai đang thất lạc, bao nhiêu tình yêu mến đều dành cho Sở Tiêu Phong. Bạch Mai hạ giọng dặn bảo Thành Trung Nhạc mấy câu rồi cũng chuyển thân đi ra. Đợi hai bậc sư trưởng đi rồi, Thành Trung Nhạc thở phào:

- Đồng Xuyên, dường như chúng ta đã đối diện với địch nhân rồi đấy.

Đồng Xuyên nói:

- Sư thúc, đệ tử có điều chưa hiểu rõ.

- Điều gì mà người chưa hiểu?

- Khi sư phụ và Long Thiên Tường cùng chết, chúng ta đau lòng hỗn loạn. Lúc ấy chính là thời gian tốt nhất cho bọn chúng đối phó với ta, tại sao chúng lại không hạ thủ?

Thành Trung Nhạc trầm ngâm:

- Điều ấy chỉ có một nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì?

- Sau trận ác chiến ở Nghênh Nguyệt sơn trang, chúng cũng đã thương vong trầm trọng.

- Vâng. Thanh Bình kiếm pháp của Vô Cực Môn trong võ lâm hiện nay thật là loại kiếm pháp rất được người nể nang.

- Trong trận ác chiến ấy, Vô Cực Môn chúng ta tuy tổn thất nhiều, nhưng kết quả đối phương không kém thảm bại. Thí dụ như vì chuyện bắt theo Nhất Chí, chúng phải trả giá rất cao.

- Sư thúc nói rất đúng. Sau trận chiến ấy, chúng còn lại chắc chẳng bao nhiêu người nên mới vội vội vàng vàng rút lui.

Thành Trung Nhạc gật đầu đưa chân bước ra ngoài đại sảnh. Đồng Xuyên hội ý cũng vội bước theo sau lưng sư thúc ra ngoài cửa. Hai người đi về phía dãy nhà thứ ba. Họ không nói với nhau câu nào, nhưng tâm ý cả hai hoàn toàn giống nhau. Mục quang họ chuyển động quan sát tình hình chung quanh nơi họ ở. Các đệ tử Cái Bang rải rác canh gác khắp nơi, khi hai người đi đến trước cửa vào đại sảnh của dãy nhà thứ ba, tức thời xuất hiện một trung niên chàng, gã hỏi:

- Thành gia, Đồng gia, nhị vị đi đâu đó?

Thành Trung Nhạc đáp:

- Trong lòng buồn bã, chúng ta định vào hoa viên sau nhà chơi một chút.

- Vâng. Hoa viên sau nhà không rộng lắm, nhưng rất nhiều hoa đẹp. Có cần chúng tôi dẫn đường cho nhị vị?

- Không cần, xin cứ tự nhiên.

Trung niên đệ tử Cái Bang cung tay chuyển thân bỏ đi. Thành Trung Nhạc và Đồng Xuyên vừa đi vừa nói chuyện, đồng thời vẫn chú ý quan sát tình hình. Đi quanh vườn hoa một vòng, họ quay về dãy nhà thứ hai. Bạch Mai đã chờ đợi họ,

Thành Trung Nhạc hạ giọng:

- Lão gia tử, văn bối cho rằng không nên chỉ cậy nhờ đệ tử của Cái Bang bảo vệ chúng ta. Vì vậy văn bối và Đồng tiểu diệt đã tra xét tình hình. Nếu lỡ xảy ra đột biến, chúng ta cũng có thể đối phó.

Bạch Mai căn dặn:

- Cẩn thận như thế là phải. Từ nay cẩn thận hơn nữa mới được.

- Đệ tử Cái Bang rất tận tâm. Chúng văn bối có gặp một người trong họ, chỉ tiếc rằng tòa nhà này quá lớn mà họ chỉ có sáu người, hình như có phần hơi ít.

- Ô, ta thật là sơ ý...

Đột nhiên như sực nhớ ra việc gì hệ trọng, Bạch Mai đứng bật thân lên gấp hỏi:

- Trung Nhạc nói mau. Người gặp mấy đệ tử Cái Bang ngay trong dãy nhà thứ ba?

- Một người.

- Chỉ một người thôi ư?

- Vâng! Văn bối chỉ gặp có một người.

Bạch Mai trầm ngâm:

- Hãy nói cho ta biết, người ấy hình dáng ra sao?

Thành Trung Nhạc nói:

- Bạch lão gia, phải chăng lão gia nghi ngờ đệ tử Cái Bang ấy?

- Chỉ sợ tên ấy không phải là đệ tử Cái Bang.

Quay lại nhìn Đồng Xuyên, lão nhân tiếp:

- Người ở lại đây, ta và Trung Nhạc đi thử xem.

Dư âm chưa dứt hẳn, người đã vọt ra khỏi cửa. Thành Trung Nhạc tự hiểu sự việc nghiêm trọng vội phi thân theo sau lưng Bạch Mai. Đồng Xuyên nhìn theo hai người, lòng chàng vạn phần cảm khái, nhớ đến khi sư phụ còn sống, tất cả mọi chuyện đều có sư phụ đảm đang, các sư huynh đệ ngoài việc luyện võ ra có thể nói là vô tư vô lự, không ngờ biến cố xảy ra một đêm, sư phụ mệnh chung cùng với cường địch, Nghênh Nguyệt sơn trang biến thành đồng tro tàn, các huynh đệ tan tác, tiểu sư đệ mất tích, tháng ngày cũ biết bao yêu vui sung sướng biến thành bi thảm sau đại biến ấy, mấy chục nhân khẩu chỉ còn sót lại tro trọi

bốn người.

Đó chẳng những là món nợ máu mà còn là trách nhiệm của chàng, trách nhiệm rất nặng nề. Bước chân vào giang hồ, lập tức gặp ngay hung hiểm gian trá, vừa mới rời sự đùm bọc của sư phụ liền hiểu ngay nơi nào cũng chỉ là chông gai.

Trong hoàn cảnh đau khổ để đào luyện con người thành cứng cỏi, bị huyết thù kích động khiến Đồng Xuyên và Thành Trung Nhạc đều buộc phải vận dụng tâm trí bản thân. Chàng chợt nhớ phải thông báo cho sư mẫu, lỡ ra có biến trở tay không kịp.

Đồng Xuyên chậm rãi bước đến cửa phòng Bạch Phong đưa tay gõ cửa. Trong phòng vọng ra âm thanh của Bạch Phong:

- Người nào đó?

- Đệ tử Đồng Xuyên.

- Có chuyện gì?

- Bạch tiên bối phát giác trong nhà có người khả nghi đã cùng Thành sư thúc đi tra xét, đệ tử sợ xảy ra nghiêm trọng nên đến bẩm báo với sư mẫu.

- Được! Ta biết rồi!

- Đệ tử canh gác ngoài sảnh, nếu sư mẫu có gì sai bảo xin cứ gọi đệ tử sẽ đến ngay.

Cửa gỗ từ từ mở, Bạch Phong bước ra nói:

- Đồng Xuyên, con trung hậu với sư môn quá, lòng ta tuy đang đau đớn nhưng được các con an ủi rất nhiều.

Đồng Xuyên cung kính:

- Đệ tử chịu ân sâu nghĩa nặng của sư môn, tuy nát xương nát thịt cũng không báo được muôn một.

Bạch Phong thở dài than:

- Đồng Xuyên, hiện tại con là chủ môn nhân Vô Cực Môn, ta phận làm sư mẫu lẽ ra phải bảo vệ cho con. Đồng Xuyên, chúng ta hãy ra ngoài đại sảnh.

- Xin sư mẫu cứ yên lòng nghỉ ngơi.

Bạch Phong cười buồn:

- Đồng Xuyên, ta phải giúp con chút ít mới bớt được chút nào đau khổ trong lòng.

Đồng Xuyên không dám nói nhiều vội “vâng” một tiếng lui sang bên. Khi ấy Bạch Mai và Thành Trung Nhạc đã vào tới dãy nhà thứ ba, lên bậc cấp đại sảnh. Đại sảnh yên lặng vắng vẻ không có một bóng người. Thành Trung Nhạc ho mấy tiếng cất tiếng hỏi lớn:

- Có ai đấy không?

Hỏi luôn mấy lần tuyệt không ai hồi đáp. Thành Trung Nhạc biến sắc mặt:

- Lão gia tử, xem ra lão gia nói đúng rồi đó.

Đột nhiên Bạch Mai vươn thân phi ra ngoài đại sảnh vào sân, hốt nhiên ánh sáng lấp lánh, ba ánh bạch quang bắn vọt tới. Bấy giờ đang là đêm tối, cảnh vật mờ mờ không rõ. Đó là ba mũi phi đao bắn lướt qua thân lão nhân rít lên ba tiếng, cắm phập vào cây cột gỗ trước đại sảnh.

Mục quang Bạch Mai quét về hướng nơi bắn ra ám khí, lão nhân từ từ nói lớn:

- Bằng hữu, xin mời ra mặt, dấu đầu dấu đuôi chỉ đáng là hành động của kẻ tiểu nhân mà thôi.

Trong bóng đêm tối mờ hai nhân ảnh phi thân vọt lên trên nóc nhà. Thành Trung Nhạc vùng tay, hai mũi Thiết liên hoa xé gió bắn theo. Ám khí Thiết liên hoa của Vô Cực Môn là một kỳ tuyệt võ lâm, hai mũi Thiết liên hoa nhanh như điện xẹt. Chỉ nghe một tiếng rú nhỏ nhỏ, một bóng người từ trên mái nhà đảo lộn rơi xuống, nhưng tên chạy phía trước được tên chạy phía sau che chở vội vàng phục thân tránh khỏi mũi ám khí tập kích sau lưng.

Thành Trung Nhạc phi thân đáp xuống bên cạnh tên đại hán bị trúng ám khí Thiết liên hoa, ám khí trúng vào ngực tả của hắn, ghim sâu hơn nửa, máu thấm ra đỏ ối. Tên đại hán ấy đang gắng đứng dậy, nhưng liền bị chỉ công Thành Trung Nhạc điểm trúng ngay huyệt đạo. Bạch Mai vẫn đứng yên để mặc cho tên kia chạy mất. Thành Trung Nhạc cau mày:

- Lão tiền bối, vì sao không đuổi bắt hắn.

Bạch Mai đáp:

- Người bắt được một tên là đủ, bọn này đều là tiểu tốt, bắt chúng nhiều hơn cũng chẳng ích gì, trái lại càng khiến chúng quan tâm. Hiện tại chúng ta hãy tìm người của Cái Bang.

Thành Trung Nhạc nói:

- Lão gia tử, bọn này đều không phải người của Cái Bang.

- Chỉ mong lão phu dự đoán không đúng.

Nhưng Bạch Mai dự liệu không sai, hai người đã tìm được ba đệ tử Cái Bang trong một gian phòng khuất kín, chỉ tiếc ba đệ tử ấy đều là người chết. Bạch Mai đánh vội một mối lửa, soi rõ ba sắc mặt xanh xám của ba đệ tử Cái Bang, tựa như họ bị trúng độc, lật thi thể ba người tra xét một lúc, Bạch Mai thở dài:

- Đi thôi!

Thành Trung Nhạc hỏi:

- Họ đã chết hết rồi ư?

Bạch Mai đáp:

- Đã chết ít nhất là bốn giờ trở lên.

- Họ chết vì sao vậy?

- Trúng một loại ám khí cực độc tên là “Yết vĩ châm”.

- Việc này có nên báo cho Dư đà chủ biết không?

Bạch Mai gật đầu:

- Nên báo với y và càng sớm càng tốt. Chúng đã bắn ám khí “Yết vĩ châm” là đã nhằm mục đích giết người một cách vô hình rồi!

- Lão gia tử, “Yết vĩ châm” thật lợi hại thế ư?

- Ám khí ấy xuất xứ ở Nam Hoang, từ người Miêu tộc thổi ám khí mà chế thành, hình dạng nó như đuôi con bò cạp, dài không quá ba phân. Sau này người sử dụng cũng dùng ống thổi bắn ra trúng đối phương, không âm thanh và cực độc, rất ít ai tránh được khi bị bắn lén.

- Nói như vậy há chẳng phải là không có cách đối phó?

- Nó có khuyết điểm là vì quá nhỏ bé không thể bắn xa, có lẽ chỉ công hiệu trong vòng tám thước trở lại mà thôi.

- Kiến văn lão gia quả là quảng bác, văn bối bội phục.

Bạch Mai thở dài:

- Trung Nhạc, đừng nên nói vậy khiến lão phu thêm thẹn, chúng ta đi thôi.

- Còn tên này thì sao?

- Đem nó theo, còn rất nhiều điều chúng ta cần buộc nó khai ra.

Thành Trung Nhạc vác đại hán trúng thương lên vai đồng thời hỏi:

- Lão tiên bối, chúng ta nên đi đâu trước?
- Đến dãy nhà thứ hai xem Dư Lập có đến hay chưa?

Lão nhân vượt thân đi trước, Thành Trung Nhạc hạ giọng:

- Lão tiên bối, đệ tử Cái Bang hậu viện bị hại chết, không biết ba đệ tử Cái Bang ở tiền viện có sao không?

Bạch Mai đáp:

- Ba đệ tử Cái Bang ở tiền viện vẫn bình yên.

Khi đến gần dãy nhà thứ hai chỉ thấy trong đại sảnh đèn thấp sáng choang, tất cả đang bàn định kế hoạch phải tra cứu cho ra bọn thủ phạm lẫn quất trong thành Tương Dương này.

-----oOo-----

HẾT QUYỂN 2